

நீலங்கா

அரசாங்க சமாச்சாரப் பகுதியால் வெளியிடப்பட்டது

மலர் : 14 இதழ் : 1

டிசெம்பர், 1961

விலை : சதம் 15

அட்டைப்படம்

கொங்கொடவிலையிலுள்ள ஸ்ரீலங்கா வித்தியோதய சர்வ கலாசாலையில் புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ ஞானேஸ் வர மண்டபத்தின் அங்குரார்ப்பண வைபவமும், இச் சர்வகலாசாலையின் இரண்டாவது பட்டமளிப்பு வைபவமும் நவம்பர் மாதம் 22 ந் திகதி இடம்பெற்றன. இக் கலாசாலையின் உப வேந்தரான மகாதேசாதிபதி சேர் ஒலிவர் குணத்திலக்கா அவர்கள் பட்டமளிப்பு விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கினார். மகாதேசாதிபதி அவர்களும் பிரதம மந்திரியும் சர்வகலாசாலை வாயிலே அடைந்ததும் பெருந்திரளான மக்களைக்கொண்ட ஓர் ஊர்வலத்தில் கலாசாலை வளவினுள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். மங்கள பேரிகை முழங்க, பொளத்த குருமார் பிரித் ஓத பிரதம மந்திரி அவர்கள் குத்துவிளக்கேற்றி ஞானேஸ்வர மண்டபத்தைத் திறந்து வைத்தார்கள். தனது கணவனான காலஞ்சென்ற பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா ஆரம்பித்துவைத்த இச்சர்வகலாசாலை இவ்வளவு குறுகிய காலத்துக்குள் அடைந்திருக்கும் முன்னேற்றம் தனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை அளிப்பதாகவும் இங்கு பயிலும் மாணவர் நல்ல பண்பாடும், கலாச்சாரமும் நிறைந்தவர்களாய் திகழவேண்டுமென்றும் திருமதி பண்டாரநாயக்கா தமது பேச்சில் குறிப்பிட்டார். பிரதம மந்திரி அவர்களும், மகாதேசாதிபதி அவர்களும் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட ஊர்வலக்காட்சியை நமது இம்மாத அட்டைப்படம் சித்திரிக்கிறது.

R. Murugesu

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. தாதித் தொழில் தன்னலமற்ற பணி	3
2. ஆசிரியர் மாணவர்களுக்கு சமூக அபிவிருத்தி வேலை	5
3. பேரறிஞர் பொ. கைலாசபதி, பி.எஸ்.லி., அவர்கள்	6
4. எட்டுக்கிரகங்கள் சேர்க்கையால் ஏற்படவிருக்கும் பலன்	9
5. சாந்திநிகேதன்	11
6. தாகூர் காணும் தோட்டி	15
7. கல்லின் வேட்கை	16
8. வங்கத்துதித்த செங்கதிர் வேந்தன்	24
9. இரவீந்திரரும் இசையும்	28
10. கவிஞரின் வாழ்க்கை வரலாறு	30

தாதிமார் மகாநாட்டில் பங்குபற்றிய பிறநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுள் ஒருவரை பிரதமர் வரவேற்றுக் கலந்துரையாடுகிறார்.

‘தாதித் தொழில் தன்னலமற்ற பணி’

பிரதமர் கண்டியில் தாதித் தொழில் நிர்வாக மகாநாட்டைத் திறந்துவைத்தார்

கண்டியில் உள்ள குவீன்ஸ் ஹோட்டலில் தாதித் தொழில் நிர்வாகம் சம்பந்தமாக நடைபெற்ற உலக சுகாதார ஸ்தாபனத்தின் பிராந்திய மகாநாட்டில் பிரதமர், ஸ்ரீமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா நிகழ்த்திய உரை கீழே தரப்படுகிறது.

“தாதித் தொழில் சம்பந்தமாக நடைபெறும் மகாநாடுகளில் இதுவே முதன் முறையாக இலங்கையில் நடைபெறுவது. தென் கிழக்கு ஆசியப் பிராந்தியத்தில் இருந்து பிரதிநிதிகள், நோக்குநர்கள் பலர் சரித்திரப் பிரசித்திவாய்ந்த இந்நகருக்கு வந்திருப்பதைக் காண்கிறேன். கண்டி நகரின் உகந்த

சுவாத்தியமும் வஸப்புமிக்க சூழ்நிலையும் இந்நாட்டுக்குப் புதிதாக வருபவர்களைக் கவர்ந்துள்ளன உங்கள் அனைவரையும் இம்மகாநாட்டுக்கும், எங்கள் நாட்டுக்கும் வரவேற்கையில் உங்கள் பேச்சுவார்த்தைகள் பலனளிக்கும் எனவும், இங்கு தங்கி நிற்கும் நாட்களைக் குதூகலமாகக் கழித்து, இன்ப நினைவுகளுடன் செல்வீர்கள் எனவும் நம்புகிறேன். உலக சுகாதார ஸ்தாபனம் இதே மண்டபத்தில் முன்பு நடத்திய மகாநாடு என் நினைவில் இன்னும் பசுமையாக நிற்கிறது. காலஞ்சென்ற எனது கணவர் 1959 ஆம் ஆண்டில் அம் மகாநாட்டைத் திறந்து வைத்த

போது நானும் பிரசன்னமாகியிருந்தேன். உலக சுகாதார ஸ்தாபனத்தின் பிராந்திய அலுவலகத்தை நிறுவக் காரணஸ்தார்களாய் இருந்தவர்களில் அவரும் ஒருவர். அவர் அந்த ஸ்தாபனத்தின் பிராந்தியக் குழுவின் தலைவராகவும் கடமைபுரிந்துள்ளார். அரசாங்க சபையில் சுகாதார அமைச்சராக இருந்தபோதே உலக சுகாதார ஸ்தாபனத்தின் அலுவலகத்தில் மிக்க ஆர்வம் காட்டியதுடன் அதன் கீழே ஒன்று இந்நாட்டிலும் நிறுவப்பட வேண்டும் எனத் திடசித்தம் பூண்டிருந்தார். இந்நாட்டிலும், வெளி நாடுகளிலும் நடைபெற்ற உலக சுகாதார ஸ்தாபனத்தின் மகாநாடுகள் பலவற்றில் அவர் பங்குபற்றியுள்ளார். அவர் இறப்பதற்கு இரண்டே நாட்களுக்கு முன்னர் இங்கு நடைபெற்ற பிராந்திய சபை மகாநாட்டில் அவர் நிகழ்த்திய உரையை நினைவு படுத்துகிறேன். பிராத்திய டைரக்டர் டாக்டர் மணி ஆற்றிய பணிகளுக்கு அவர் மிக்க பாராட்டுகளைத் தெரிவித்திருந்தார். அதே வார்த்தைகளையே நானும் எதிரொலிப்பதுடன், அத்தகைய நற்பணியைத் தொடர்ந்து செய்து வருவதற்காக டாக்டர் மணிக்கு நன்றி தெரிவிக்கிறேன். இப்பிராந்தியத்தில் வியாதிகளைத் தடுப்பதற்கு அவர் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளுக்காக நாங்கள் நன்றியுடையவர்களாக இருக்கிறோம்.

“தாதித் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள உறுப்பினர்கள் என்ற முறையில் இன்று நீங்கள் இங்கு கூடியுள்ளீர்கள். உங்கள் உரையாடல்களின்போது, இப்பிராந்தியத்தின் ஒரு பகுதியில் உள்ள பிரச்சனைகளுக்கு இன்னும் ஒரு பகுதியிற் கண்ட அனுபவத்தையும், பாடங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தீர்வு காண நீங்கள் முயற்சிக்கலாம். இவ்விதத்தில், எந்தலட்சியத்துக்காக உங்கள் வாழ்வை அர்ப்பணித்துள்ளீர்களோ அதற்காக உங்கள் அறிவையும், அனுபவத்தையும், ஒன்று திரட்டலாம். வரலாற்றுக் காலம் தொடக்கம் மனித சமுதாயத்துக்குப் பெண்ணினம் தாதித் தொழில்மூலம் பெரும் பணி ஆற்றியுள்ளதென நம்புகிறேன். பண வருவாயை மனதிற்கொண்டே பெருந்தொகையான பெண்கள் தாதித் தொழிலில் ஈடுபடுகின்றனர்

என்ற கூற்றை நான் ஏற்க மறுக்கிறேன். தாதிமார் செய்யும் சேவையை வெறும் ரூபாய் சதத்தில் மதிப்பிட்டுவிட முடியாது என்பது எனது கருத்து. தாதித் தொழிலில் சேவாவுணர்ச்சியும், அன்பு நிறைந்த உழைப்பும் மற்றைய அனைத்தையும் மிஞ்சி நிற்கின்றன. அது ஒரு தன்னலமற்ற பணி. மனித சமுதாயத்தின் துன்பத்தை துடைப்பதற்காகச் சேவை உணர்ச்சியுடன் புரியும் தலையாய கடமையே தாதித் தொழில்”

“புளோறன்ஸ் நைட்டிங்கேல் போன்ற பெண் மணிகள் தியாகத்துக்கும் சேவைக்கும் ஒரு மங்காத எடுத்துக்காட்டு, ஆயினும், மக்கள் அறியாத போர் வீரனைப்போல் ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் மானிடரின் துன்பத்தையும், வேதனையையும்போக்க தங்கள் உயிரையே அர்ப்பணித்துள்ளார்கள். யுத்த முனையில் காயப்பட்ட வீரருக்கோ, கடினமான சத்திர சிகிச்சைக்கு உள்ளான ஒரு நோயாளியையோ, உடல், உளக் கோலாறினால் பாதிக்கப்பட்ட நோயாளியையோ கவனித்து, தெம்பூட்டி, உற்சாகத்துடன் பணிபுரியும் தாதிப் பெண்ணும், மனிதகுல சேவை என்ற லட்சியத்துக்குத் தன் பங்கைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்.”

தாதிமாராகிய நீங்கள் அத்தொழிலுக்கு அவசியமான ரூட்பங்களைத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்பதை அறிவேன். அத்தகைய ரூட்பங்களில் என்னிலும் பார்க்கத் திறமை பெற்றவர்கள் இம்மகாநாட்டில் பேசுவார்கள் என நினைக்கிறேன். தொழில் ரூட்ப அறிவும், திறமையும் மாத்திரம் ஒரு சிறந்த தாதியை உருவாக்கி விடாது. நோயாளியின் உடல், உளத் தன்மையே நன்கு புரிந்துகொண்டும் பணியாற்ற வேண்டும்.

“தென் கிழக்கு ஆசியப் பிரதேசத்தில் புரிந்துள்ள சேவைகளுக்காக உலக சுகாதார ஸ்தாபனத்துக்கு நன்றி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இப்பிரதேசங்களில் தாதிச் சேவையைச் சீர்திருத்துவதற்கு அளிக்கப்பட்ட உதவிகளுக்காகவும் நன்றி கூறுகிறேன்.”

“இம் மகாநாட்டைத் திறந்து வைப்பதில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்”.

ஆசிரியர் மாணவர்களுக்கு சமூக அபிவிருத்தி வேலை

ஆசிரியர்கள் அனைவரும், பதின்நான்கு வயதுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்களும் ஒரு மாதத்தில் ஒரு நாளாவது, சமூக அபிவிருத்தித் திட்ட வேலைகளில் ஈடுபடக் கூடியவாறு கல்விப் பகுதி ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்துள்ளது.

அறிவுறுத்தலே இத்திட்டத்தின் பிரதான நோக்கமாக இருக்கும். அதாவது, அடிப்படைத் திறமைகளில் பயிற்சி அளிக்கப்படுவதுடன், நாட்டுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையும் மாணவரிடையே வளர்க்கப்படும்.

இத்திட்டத்தின்கீழ் வரும் முக்கிய அலுவல்கள் வருமாறு :—

- (அ) பாடசாலை எல்லைக்குள்ளேயே வேலை செய்தல்.
- (ஆ) பாடசாலையின் அருகாமையிலும் பக்கத்திலுள்ள கிராமங்களிலும் நடைபெறும் சமூகவேலைத் திட்டங்களில் கலந்து கொள்ளுதல்.
- (இ) சுற்றுப் புறங்களிலுள்ள கிராமங்களில் பணியாற்றுதல்.

பாடசாலை எல்லையினுள் பின்வரும் வேலைகள் மேற்கொள்ளப்படலாம்.

- * பாடசாலைக் கட்டிடத்தையும் பாணியையும், தளபாடங்களையும் துப்புரவாக வைத்திருக்கலாம்.
- * பாடசாலைத் தோட்டத்தைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தலும், கனிமரங்களை நாட்டுதலும்.
- * விளையாட்டு மைதானத்தை நன்னிலையில் வைத்திருத்தல். விளையாட்டு மைதானம் இல்லாவிட்டால் புதிதாக நிறுவுதல்.
- * பாடசாலைக் காணியைச் சுற்றி வேலி அமைத்தலும், பாடசாலை எல்லைக்குள்ளேயே வடிகால்கள் அமைத்தலும்.
- * கூரையை வேய்தல், வெள்ளை அடித்தல், சுவர், நிலம், கதவு முதலானவற்றுக்கு ஏற்படும் சிறு சேதங்களைத் திருத்துதல்.
- * சுத்தமான தண்ணீர் விநியோகத்துக்கு ஏற்பாடு செய்துகொள்ளுதல்.
- * பாடசாலைக்குச் செல்லும் பாதைகளை நன்னிலையில் வைத்திருத்தலும், திருத்துதலும்.

* மத்தியானச் சாப்பாட்டைச் சேமித்து வைப்பதற்குத் திருப்திகரமான ஏற்பாடுகளைச் செய்தலும், பாடசாலைப் பிள்ளைகள் பங்கெடுத்துக் கொள்ளுதலும்.

* பாடசாலையின் சூழலைத் துப்பரவாக வைத்துக் கொள்வதற்கு அண்மையில் உள்ளவர்களுக்கு உதவுதலும், உபயோக மற்ற பற்றைகளை அழித்தலும், போத்தல் ஓடு முதலானவற்றைப் புதைத்தலும்.

சமூகத்திற்கு உடனடியாகத் தேவைப்படுவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே பாடசாலை அயலிலும், கிராமத்திலும் சமூகவேலைத் திட்டங்கள் மேற்கொள்ளப்படும். அத்தகைய தேவைகளை ஆராய்ந்து முடிவு செய்தற்கு மாணவர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கப்படும். மாணவர்கள் பங்கு பற்றக்கூடிய வேலைகள் வருமாறு :—

- * புதிய பாதைகளை அமைத்தல், பாதைகளைச் சீர்திருத்துதல்.
- * குளத்தின் அணைகளைத் திருத்துதலும், நீர்ப்பாசன வாய்க்கால்களைத் திருத்துதலும்.
- * கிராமங்களில் கிணறுகளைத் தோண்டுதல். மலகூடங்களை அமைத்தல், போன்ற வேலைகளில் கலந்து கொள்ளுதல்.
- * மத்திய விளையாட்டு மைதானங்கள், பூங்காக்கள், ஜனசமூக மண்பயங்கள் முதலானவற்றை நிர்மாணித்தல்.
- * காலச்சார நிகழ்ச்சிகள், பாடசாலை நாடகங்கள் இசை, நடனம் முதலியன.

இத்தகைய வேலைகள் மாணவருக்கு மதிப்பிடற்கரிய வேலை அனுபவத்தை அளிப்பதுடன், சமூகத்திற்கும் மங்காத நன்மையைக் கொடுக்கும் என கல்விப் பகுதிப் பாடசாலை அதிபர்களுக்கு அறிவித்துள்ளது.

பாடசாலை நடக்கும் மாதங்களில் சனிக்கிழமைகளை ஒதுக்கி வைக்குமாறும், 14 வயதுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்களும், மாணவிகளும் சமூக அபிவிருத்தித் திட்ட வேலைகளில் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப் படுவதாகவும் கல்விப் பகுதி சகல் பாடசாலைகளையும் கேட்டுள்ளது. உடல் உழைப்புக்குத் தகுதியற்ற மாணவர்களுக்கு இத்தகைய வேலைகளைக் கொடுக்காது விடலாம் என பள்ளிக்கூட அதிபர்கள் கருதினால் அவ்வாறு செய்யலாம்.

பேரறிஞர் பொ. கைலாசபதி பி. எஸ்ஸி. அவர்கள்

(திரு. அ. பஞ்சாட்சரம்)

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் ரோன்றமை நன்று”

தோற்றம்

1902 ம் ஆண்டு யூன் மாதம் 9 ந் திகதி திருவாதிரை நட்சத்திரத்திலே, பல்வகை வளங்களுந் மலிந்த அளவெட்டிப்பதியிலே சைவ வேளாண் மரபிலே தோன்றினார்கள் ஸ்ரீ பொ. கைலாசபதி அவர்கள். இவர்களுடைய தந்தையார் **விரகத்தியார் பொன்னம்பலம்**; தாய் **பார்ப்பதி**. இளமையிலேயே தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இருமொழிகளையும் கற்றார்கள். அப்பொழுது ஈழநாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் வாழ்ந்த பேரறிஞர்களுள்ளே தலை சிறந்தவரான **வித்துவான் சிவானந்த ஐயர்** அவர்கள் தெல்லிப்பளையிலே இருந்தார்கள். ஐயர் அவர்களிடம் கற்கும் வாய்ப்பை 1912 ம் ஆண்டில் உப அதிபர் அவர்கள் பெற்றார்கள். வேதாரணியத்திலே இருந்து அளவெட்டிக்கு வந்து தங்கிய குருக்கள்மாரிடம் தேவாரப் பண்களைப் பயிலும் வாய்ப்பும் இளமையிலேயே கிட்டியது.

1916 ம் வருடம் (14 ம் வயதில்) மல்லாகம் ஆங்கில பாடசாலையில் இரண்டாம் வகுப்பிலே சேர்ந்தார். மல்லாகம் ஆங்கில பாடசாலையில் தெல்லிப்பளையைச் சேர்ந்த **மகாஞானி இரத்தினசபாபதி** உபாத்தியாயரிடம் கற்கும் சந்தர்ப்பமும் ஏற்பட்டது. இரத்தினசபாபதி உபாத்தியாயரை **அதிமனிதன்** என்று (Super man) எங்கள் உப அதிபர் அவர்கள் வர்ணிப்பதுண்டு

நல்லார் இணக்கம்

1918 ம் ஆண்டு சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தவர் சைவப் பெரியார் **திரு. சு. சிவபாதசுந்தரம்** அவர்கள் ஆவர். அப்போது மல்லாகம் ஆங்கில பாடசாலையிலே தலைமை ஆசிரியராயிருந்தவர் **மயிலிட்டி திரு. சி. சுவாமிநாதன்** அவர்கள். இக்காலத்தில் திரு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்களது தொடர்பு உப அதிபர் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. 1920 ம் ஆண்டு ஈ. எஸ். எல். சி. பரீட்சையிலும் 1921 ம் ஆண்டு மற்றிக்கு லேஷன் பரீட்சையிலும் முதலாம் பிரிவிலே சித்தியடைந்த உப அதிபர் அவர்கள் மல்லாகம் ஆங்கில பாடசாலையிலே 3 மாதமும், பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் 3 மாதமும் ஆசிரியப்பணி

புரிந்தார்கள். படிப்பிக்கும் தொழிலை நிறுத்தி, “இன்ரர் சயன்ஸ்” பரீட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்தார்கள்.

ஈரப்பலா நிழல்

உப அதிபர் அவர்களும், இப்பொழுது இலங்கையிலே பிரசித்திபெற்ற கல்விமான்களாக விளங்கும் மட்டுவில் வேற்பிள்ளை உபாத்தியாயரின் மகன் **நடராசா, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, டாக்டர் சிவப்பிரகாசம்** போன்றவர்களும் திருநெல்வேலிச் சிவன் கோவிலின் அயலிலே பிரசித்தி பெற்ற **ஈரப்பலா வளவிலே** கூடிவாழ்ந்தார்கள். அந்த வாழ்க்கை அங்கே வாழ்ந்த எல்லோருக்கும் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தது. எல்லோரும் கருமமே கண்ணாக இருந்து தங்கள் தங்கள் இலக்குகளை எய்தினர். உப அதிபர் பொ. கைலாசபதி அவர்களும் “இன்ரர் சயன்ஸ்” பரீட்சையிலே சித்தியடைந்து திரும்பவும் மல்லாகத்திலே ஆசிரியராக அமர்ந்தார்கள். அங்கு இருந்துகொண்டே ஆசிரிய தராதரப்பத்திர பரீட்சையில் சித்தி

திரு. பொ. கைலாசபதி
ஒருசமீ; ஒழுக்கவரம்பு

யெய்தி, 1927 ல் விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் ஆசிரியரானார். 1930 ல் பி. எஸ்ஸி. பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார்.

உப அதிபர்

திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையை உருவாக்கிய சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தினர் திரு. பொ. கைலாசபதி அவர்களை சைவாசிரிய கலாசாலைக்கு உப அதிபராக வருமாறு மிகவும் இரந்து கேட்க, சைவப்பெரியார் திரு. சி சிவபாத சுந்தரம் அவர்களின் சிபார்சுன்படி 1930 ம் ஆண்டு, சைவத்தமிழ் உலகம் செய்த பெருந்தவத்தினாலே சைவாசிரிய கலாசாலையில் உப அதிபர் பதிவீசை ஏற்றார்கள். இந்த உயர் பதவி கிடைத்தபோதிலும் இதைப் பெற்றுகரிய பேராக உப அதிபர் அவர்கள் எண்ணவில்லை. கடமை தவிர்ந்த நேரங்களில் நூல்களைப் படிப்பதிலும், ஆராய்ச்சி நடத்துவதிலும் ஈடுபடலானார்.

உப அதிபர் அவர்களிடம் கற்கும் வாய்ப்பு இலங்கையிலே பல்லாயிரம் மாணவர்களுக்குக் கிடைத்தது. ஆசிரிய மாணவர்களும் ஏனையோரும் உப அதிபர் அவர்களைக் குருவாகவும் தெய்வமாகவும் கொண்டாடினர். மயிலிட்டி திரு. சி. சுவாமிநாதன், திரு. பொ. கைலாசபதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை போன்ற நல்லறிஞர்களை முறையே அதிபராகவும் உப அதிபராகவும் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் கொண்ட சிறப்பினாலேயே சைவாசிரியர் கலாசாலை யும் ஒரு சிறந்த ஆசிரியர் கலாசாலையாகத் திகழ்ந்தது என்றால் மிகையாகாது.

உப அதிபர் அவர்கள் தூரத்தே வருவதைக் கண்டாலே ஆசிரிய மாணவர்கள் தம்மை அறியாமலே கைகட்டி, வாய் பொத்தி நிற்பர். உப அதிபர் அவர்கள் தம்மைக் கண்ட மாணவர்கள் இவ்வாறு நடந்துகொள்ளக் கூடியதாக மாணவர்களை வெருட்டியதோ, கண்டித்ததோ, கோபித்ததோ கிடையாது. மாணவர்களுக்கு உப அதிபர்பால் இப்படியான குருபக்தி இருந்தது. பேராசிரியர்கள் கூட உப அதிபர் அவர்களைக் கண்டால் மாணவர்களாக மாறிவிடுவார்கள்.

உப அதிபர் அவர்களிடம் நாம் கற்ற இரண்டு வருட காலத்திலும் அவர்கள் வாயிலிருந்து கணித பாட நேரத்திலே ஒரு கதை சொல்லக் கேட்டோம். “தும்மட்டிக்காய்ப்பட்டர்” என்ற ஒரு சாத்திரியாரின் விகடக் கதையைச் சொல்லித் தமது இரண்டு புயங்களும் குலுங்கும்படியாகச் சிரித்தார். நாமும் நம்மை அறியாமலே சிரித்துவிட்டோம். உப

அதிபர் அவர்களின் நகைச் சுவையை அன்று தான் அறிந்தோம். அவர்கள் கதை சொல்லிச் சிரித்த காட்சி ஒரு தெய்வக் காட்சியாகவே இருந்தது. அக்கதையை நாம் கனவிலேகூட நினைத்துச் சிரிப்பதுண்டு.

நாம் உப அதிபர் அவர்களிடம் கண்ட விசேட குணங்கள் மிகப்பல. சில ஆசிரியர்கள் சில பாடங்களிலே மட்டும் விசேட தகைமை பெற்றிருப்பார்கள். சில பேராசிரியர்களுக்கு சில வகுப்புகளுக்குச் சில பாடங்கள் மட்டுமே கற்பிக்க முடியும். ஆயின் நமது உப அதிபரோ எனில் எந்த வகுப்புக்கும் எந்தப் பாடத்தையும் எதுவித முன் ஆயத்தமும் இன்றிக் கற்பிக்க வல்லவர்கள். அவர்களாலே கற்பிக்க முடியாத பாடம் என்று ஒன்று இல்லை. நாம் அறிந்த மட்டில் இத்தனியாற்றல் உப அதிபர் ஒருவருக்கு மட்டுந்தான் உண்டு என்று கூறலாம்.

“உப அதிபர் கின்னவிரல் ஒன்றை அசைப்ப அபி நவங்கள் யாவும் அடங்கும்”

உப அதிபர் அவர்களைப்பற்றிப் பல்வேறு பேரறிஞர்கள் கூறும் கருத்தை அப்படியே குறிப்பிடுகின்றேன்.

“திரு. பொ. கைலாசபதி அவர்களின் போக்கும் இயல்பும் மிக விநோதமானவை. பழையகாலத்தவர்கள். ஓர் “வறுத்தவித்து” என்றும் “பழுத்துக் கனிந்த கனி” என்றும் கூறுவர். அவர் லௌகிக விஷயங்களில் அழுந்துவதில்லை. நீதியினத்தை எப்போதுமே வெறுப்பவர்; உண்மையெனும் தின்மை நிரம்பப் பெற்றவர்; ஒரு பெருஞ்சான்ருண்மையாளர்.”

திரு. சி. சுவாமிநாதன் அவர்கள்; B. A.

“நமது உப அதிபர் அவர்கள் அந்தர் முக நோக்குள்ளவர்கள். உட்கரணங்களைச் சுத்திசெய்வதிலேயே காலங்கழிப்பவர்; அவர்களுடைய மனம் தூயது; பிழை சரி—தர்மம் அதர்மம்—நீதி அநீதி—இவைகளை நடுநின்று ஆராய்ந்து தெளிபவர்கள் அவர்கள்; அவர்கள் சிந்தனை நமக்கு எட்டாதது; அவர்கள் வரிசை வேறு.”

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.

“குரணப்பாலுண்ட சைவத்திருவாளர் பொ. கைலாசபதி அவர்கள் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலையில் இருபத்தெட்டியாண்டு உப அதிபராகச் சேவித்தமையாலன்றோ, அது சைவாசிரிய கலாசாலை எனப் புகழ்பெற்றுத் துலங்குகிறது.”

திரு. த. இராமநாதபிள்ளை அவர்கள், B. A.

“.....எங்களுடன் சேர்ந்தும் சேராமலே இருந்து வந்தார். பயனில் சொல் என்பது அவர் வாயில் வந்தறியாது. அன்றொருநாள் எங்கள் மத்தியிலே மௌனமாய்த் தங்கருமே கண்ணாய் இருந்தவர் எவரோ அவரே மதிப்புக்குரிய திரு. பொ. கைலாசபதி B.Sc. அவர்கள். அவர் ஒரு சமயி.”

திரு. வே. நடராசா அவர்கள்.

“திரு. கைலாசபதி அவர்கள் சில தன்மைகளில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவர். இவர் சிந்தனையின் வடிவம். இவர் வசிப்பது உயர்ந்த தொரு சிந்தனை உலகம். இவர் சில வேள்களிலே வழங்குகின்ற இந்த உலகத்துக்கு இறங்கி, தமது கடமையைச் செலுத்தும் பொருட்டும், இணங்கி நடத்தற் பொருட்டும் வருவதுண்டு. ஆனால் கூடிய விரைவில் தமது சிந்தனை உலகத்துக்குச் சென்று விடுவார்.”

டாக்டர் க. சிவப்பிரகாரம் M. Sc.

“உப அதிபர், அறிவுடையார் விரும்பி விரும்பிக் காணும் ஒரு நூதனசாலை. அவர்கள் முநி. மௌன முடையவர்கள் முநிவர்கள். பேசப் பொருளலாய் பிறவிதன்னைப் பேசுதலறியாத முநி. தலைவனைக் கல்லாத பேய்களோடு பேசுதற்குச் சொல் இல்லாத மௌன தவமுநி.”

பண்டிதை த. வேதநாயகி அம்மாள்.

பதவியிலிருந்து விலகல்

இவ்வாறு பலராலும் பேசுதற்குப் பாத்திரமான வர்களும், குணமென்னும் குன்றேறி நின்றவர்களும், நிலையற்றிரியாத மலைநிகர் தோற்றமும், மேன்மைகொள் சைவநீதிப் பிழம்பும், சமன்செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்து ஒரு பால் கோடா தவர்களும், அறிவுப் பண்டாரமும்—சர்வசீவ செந்துக்களின் தலைவணக்கத்துக்குப் பாத்திரமான வர்களும், பயனில் சொற்களைக் கனவிலும் பயிலாதவர்களும், சாந்த மூர்த்தியுமான நமது உப அதிபரவர்கள், போதிய தேகாரோக்கியம் உடைய வர்களாக இருந்தும், தொடர்ந்து மேலும் நான்கு வருடங்கள் சிறந்த சேவை செய்யக் கூடியவர்களாக இருந்தும், 1957 ம் ஆண்டு இறுதிப் பகுதியில் திடீரென ஒருநாள் விலக நேர்ந்தது. உப அதிபர் அவர்கள் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த சைவாசிரிய கலாசாலையும் ஓரளவுக்கு தனது, பொலிவை இழந்ததெனலாம்.

பழைய மாணவர்களும் அபிமானிகளும் தமது நன்றிக்கடனை உப அதிபர் அவர்களுக்குத் தெரிவுக்கு முகமாக 23.4.58 ல் சைவாசிரிய கலாசாலை மண்டபத்தில் பெரியதொரு பாராட்டு விழாவை நடத்தினர். சைவத் திருவாளர் திரு. சு. இராச

ரத்தினம் அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்ற ஷே கூட்டத்தில் அப்பொழுது மாகாண அதிபராக இருந்த கௌரவ. ம. ஸ்ரீகாந்தா அவர்கள் கலாசாலை நடு மண்டபத்தில் உப அதிபர் அவர்களின் படத்தைத் திரைநீக்கம் செய்து வைத்தார்கள். அன்று மாலை உப அதிபர் அவர்கள் இரத்தினச் சுருக்கமாகச் செய்த பிரசங்கமே உயர்ந்த தத்துவ நூலாக வெளியிடக்கூடியதொன்றாக அமைந்தது. 25 ஆண்டுகளுக்கு மேலே பழமை வாய்ந்ததும் அரும் பெரும் தொண்டுகளுக்கும் உறைவிடமானதுமான திருநெல்வேலி இந்து வாலிபர் சங்க மண்டபத்தில் பரோபகார சிந்தை நிறைந்தவர்களான திருநெல்வேலிவாழ் பெருங்குடிடக்கள், உப அதிபர் அவர்களைக் கௌரவிக்கும் முகமாக அவர்கள் படத்தையும் பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் படத்தையும் 29.8.59 ல் திரைநீக்கம் செய்து வைத்து இன்றும் பேணி வருகின்றார்கள்.

உப அதிபர் அவர்கள் உத்தியோகத்தை விட்டு ஓய்வு பெற்ற பின்னர் அளவெட்டிப் பதியிலே வாசஞ் செய்யலானார்கள். பல்வேறு தமிழறிஞர்களும், மாணவர்களும், மற்றுமுள்ளோர்களும் அவர்களிடம் சென்று பாடங் கேட்டனர். தங்கள் தங்கள் ஐயங்களிலிருந்தும் தெளிந்தார்கள். உப அதிபர் அவர்களுக்கு வேண்டிய தொண்டுகளைப் புரிந்தனர். உப அதிபர் அவர்கள் இந்த உலகில் சாதாரண மக்களுடன் பேசும்போதும், ஏனைய நேரங்களிலும் உயர்ந்த சிந்தனை உலகிலே சஞ்சரிப்பார்கள். தமக்கென்றே சில நியதிகளையுடைய வர்களாக இருந்தார்கள். பல்வேறு காட்சிகளைக் கண்டார்கள். அவர்கள் கண்ட காட்சிகள் ஞானக் காட்சிகள். அவை அளவிடற்கரியன.

உப அதிபர் அவர்கள் தமது அறுபதாவது வயதில் 25.11.61 சனிக்கிழமை இரவு இரண்டு மணிக்குக் காலமானார்கள் என்னும் செய்தி கேட்ட சைவத் தமிழ் உலகம் திடுக்குற்றது.

உப அதிபர் திரு. பொ. கைலாசபதி அவர்களைப் போன்ற உத்தம நல்லறிஞர் ஒருவரை நம் வாய் விலே இனிக் காண முடியுமா?

ஆண்டறபத் தொன்று நிகழ்கார்த் திகையபரம் பூண்ட சதுர்த்தி புனர்பூசம்—மாண்டவத்துக் கைலாச மாமுனிவன் காயபந் தந்தவிர்ந்து கைலாச மேற்செல் கதி.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை.

பிலவகார்த்திகை
10உ (25.11.61)

சனி இரவு 2 மணி
(26.11.61)

எட்டுக்கிரகங்கள் சேர்க்கையால் ஏற்படவிருக்கும் பலன்

(திரு வே. சுவாமிநாதன்)

இந்தியாவில் நூதன ஆட்சிமுறை

அவதார புருஷன் தோன்றி அமைதி நிலைநாட்டுவார்

நிரயன மகர ராசியில் எட்டுக் கிரகங்கள் கூடப்போவதால் உலகில் ஏற்படவிருக்கும் பலன்களை விளக்குகின்றது இக்கட்டுரை இக்கோளயோகத்தின் பின் பொதுவாக உலகில் ஒரு புதுமையான வாழ்க்கை ஏற்படுமென்பது காற்கி முனிவர் கூற்று.

ராகுவைத் தவிர ஏனைய எட்டு கிரகங்களும் 3.2.62 பிற்பகல் முதல் 5.2.62 பிற்பகல் வரை மகர ராசியில் கூடுவர்.

இப்படியாக எட்டு கிரகங்கள் ஒரு ராசியில் கூடுவதை பிரகத் சங்கிதையென்னும் நூல் கோள யோக மெனக் கூறும்.

எண்ணூறு வருடங்களுக்கு ஒருமுறை பல்வேறு ராசிகளில் எட்டு கிரகங்களும் கூடுவதுண்டு.

கால புருடனுக்கு கன்மஸ்தானமாகிய மகரராசியில் ஒரே பாகையில் எட்டுக் கிரகங்களும் கூடிய போதே கலியுகம் பிறந்ததென சில நாடி ஏடுகளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

குமரி கண்டமும் பஃறாணி ஆறும் பன்மலை அடுத்த பாண்டியன் தலைநகர் கபாடபுரமும் கடலில் மூழ்கிய காலம் அதுவென சில சங்க நூல்கள் கூறும்.

சரித்திரப் பிரசித்திபெற்ற மொகஞ்சதாரோ பூமிக்குள் புதையுண்டு இமயம் தோன்றிய காலமும் அதுவேயாகலாம்.

பூமத்திய ரேகையில் மகேந்திரமலை அடிவாரத்தில் இருந்ததாக கந்தபுராணம் கூறும் இலங்கையும் அழிந்து சுவேதவராக கற்பமும் வைவஸ்வத மனு அந்தரமும் ஆரம்பித்த காலமும் அப்போது தானென சில நாடியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இந்துசமுத்திர ஆராய்ச்சி

அண்மையில் இந்து சமுத்திரத்தை ஆராய்ந்த ரஷ்ய விஞ்ஞான அறிவுக் குழுவின் தலைவர் பி. பெஸ்ருகொ 20.2.61 ல் கல்கத்தாவில் நிகழ்த்திய விரிஷரை மேற் கூறியவை உண்மையென்பதை வலியுறுத்துகிறது.

இக் கால இலங்கைக்குத் தென் கிழக்கில் 550 கல் தொலைவில் ஆழ்கடலில் 10,000 அடி உயரமலை உள்ளதென்றும் அம் மலைக்கு இந்து சமுத்திரத்தில் முதல் முறை கப்பல் ஓட்டிய ரஷ்யர் அவநாசி நிக்கின் பெயர் சூட்டியிருப்பதாயும் இந்து சமுத்திரத்தில் முன் 10 கோடி நிலப்பரப்பு இருந்ததாய் மதிப்பிட்டதாகவும் கூறியுள்ளார்.

இம்முறை மகர ராசியில் ஒரேபாகையில் எட்டு கிரகங்களும் கூடாது கிரகங்களுக்கிடையே 15 பாகை இடைவெளி இருந்த போதிலும் காற்கி என்னும் முனிவர் இக்கோளயோகத்தின்பின் 21.9.62 முதல் சுவேத வராக கற்பமும் வைவஸ்வத மனு அந்தரமும் முடிந்து பிரம கற்பமும் சூரிய சாவரணிமனுவும் ஆரம்பமாகுமெனக் கூறியுள்ளார்.

அப்போது அயனாம்சம் அவிட்ட நட்சுத்திரத்தை கிட்டி விடுமென்றும் அதன்பின் உலகில் ஒரு புது முறையான வாழ்வு தோன்றுமென்றும் கூறியுள்ளார்.

உலக பலன்

திரிகால ஞான திருஷ்டியுள்ள ரிஷிகளே கூறமுடியாத இவ் எட்டுக்கிரக சேர்க்கையால் உலகில் நடைபெறப் போகும் பலனை எம் போன்றவர்களால் கூறுவது முடியாதாகையால் ரிஷிகளால் உலக நன்மைக்காக எழுதி வைத்த சில நாடி நூல்களில் நான் படித்த சில பாடல்களையும் வசனங்களையும் இங்கு எழுதியுள்ளேன்.

ஐரோப்பியர் கீழ் நாட்டிற்கு வந்து அதை ஆளும் காலம் 1910 க்கு சரியான கலி 5011 ல் தோற்றிய பிரமாண்டமான தூமகேதுமுதல், வரப்போகும் அஷ்டகிரகயோகம் வரையும், அதன் பின்னும், துருவ நாடிகாக்கை குசண்டர் நாடிகளில் கூறிய சில பாடல்களையும், வசனங்களையும் பார்த்தபின், அவன் அன்றி ஓர் அணுவும் அசையாதென ஆன்ட்ரோர் கூறிய வாக்கை நம்பி கஷ்டடலனை சகித்து எங்களை ஈஸ்வரன் திருவடிக்கு அர்ப்பணித்தால், கஷ்டத்தின் பின் வரப் போவதாய்க் கூறப்பட்டுள்ள மிக நல்ல காலத்தில் சந்தோஷமாயிருக்கலாம்.

ஐரோப்பியர் வருகை : 400 வருட ஆட்சி

ஒன்றதாம் பக்மத்தின் ஓராழிக்

கடந்த தேயம் குன்றிடா காந்தர்வத்தின் குலத்தவர் சதுர் நானூருண்டு அன்றிந்த நாடாள் மார்க்கம் ஆகுமே அவரின் பாஷை தொன்று தொட்ட நிலமெல்லாம் துலங்குதல் விந்தையாக.

அலிஸ் கொம்மெட் தோற்றுதல்

பாரினில் கலி அன்பான் நூறு
மாச்சே ஆச்சரிய மாகவே
நாலா ரொன்று
அவனியில நடந்தேற தூம கேது,
பூச்சயம் பாகவே
மாட்டியே யிழும்பதற்கும் வையகத்தில்
மருவிடும்” அலிஸ் ஓர்
பளிங்கு மையா.

முதலாவது உலக யுத்தம்

வாகுடனும் அவனையா கேளி
சிம்மன வராக நேத்திர அம்சம்
தான் மேதை மிக்க
பாகுடனே சுற்றிவர இருவர் கூடி
பாகமாய் இருபுறமே தாக்கல் செய்ய
சாகுமென வெடிகுண்டு பலமாய்
போட சாகரத்தில் கலமுடைக்க
சரமுன் கொண்டல்.

காந்தி சுயராச்சியம் கேட்டல்

கேளும் காண் தவமுனியே அன்னேனாலே
கிளர்ச்சியும் பலமாக சாத்வீகத்தில்
மீளும் காண் சுதந்திர மென்ற கொள்கை
மேகவே பிரிந்ததென உலக மெல்லாம்
சூளும் காண் அன்னவனின் பேர்தானென்ன
சூட்டுவேலை. மோகன் கரம் செண்டாக
நீளும் காண் காந்தியென்ற குலத்தின் பேரு
நிச்சயிக்க நான் உரைத்தேன் சாட்சிபாரே.

இரண்டாம் உலக யுத்தம்

ஆதியாம் அரக்கர் போன்று அயல்
தேசத் தரசருக்குள் வாதினால் அமர்உண்டாகி
மந்தனும் ஒவ்வோர் இல்லம் பேதமாய்
தாண்டத் தாண்ட பிழைபல பரதகண்டம்
சேதமாய் விளக்கமின்றி செறிந்திடும்
கடக வாசம்.

சுயராச்சியத்தின் பின் பாஷைப் பிரச்சினை

கேளுமே பிரிந்தித பாஷை
யென்று கிளரினார் அது
வொட்டி எல்லா ஞானம்
குழுமே இது வருகு முன்னதாக

சோதிக்கில் ஹிந்தி தாய்
பாஷை யென்று
ஆளுமே யென்பதாகக் குறிப்பு
முண்டு.

மேற் கூறியவை நடந்தேறி இந்தியா முழுவதும்
ஹிந்தியால் ஆளப்படும்போலிருக்கையில் எட்டுக்
கிரகம் கூடும் அக்கால உலக நிலையை மார்க்
கண்டேயர் சத்தியா சாரியர் எனும் ரிஷிகளால் பின்
காட்டியவாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

தடுமாற்றம்

இக்காலம் உலகில் பல இடங்களிலும் ஆட்சியாள
ரின் மன நிலை தடுமாற்றம் அடையும். பிரணை
களின் மமை பலவழியாலும் துன்புறும்.
உண்மை பேசுதல் கேலிக்கிடமாகும் பலர் ஒழுக்
கத்தை கைவிட்டு கற்பு நெறிக்கு மாறான கொள்கை
களைக் கையாளுவர்.

சாதிப் பிணக்குகள் பாஷைப் பிணக்குகளேற்படுவ
துடன் வர்ணச்சிரதர்மம் சிதைவுறும். தெய்வ
பக்தி குறைந்து பகட்டு சீவியத்தை நாடுவதால் உயிர்,
பொருள் இரண்டிற்கும் ஆபத்து ஏற்படும்.

உலகில் மழையாலும், காற்றாலும், பூகம்பத்தா
லும், கடற் பெருக்காலும், அதிக உஷணத்தாலும்
அழிவுகள் ஏற்படும்.

மலையிலும், பள்ளத்தாக்கிலும், கடலிலும்,
ஆகாயத்திலும் பலவித நூதன அழிவுக் கருவி
களிலும் அழிவு ஏற்படும்.

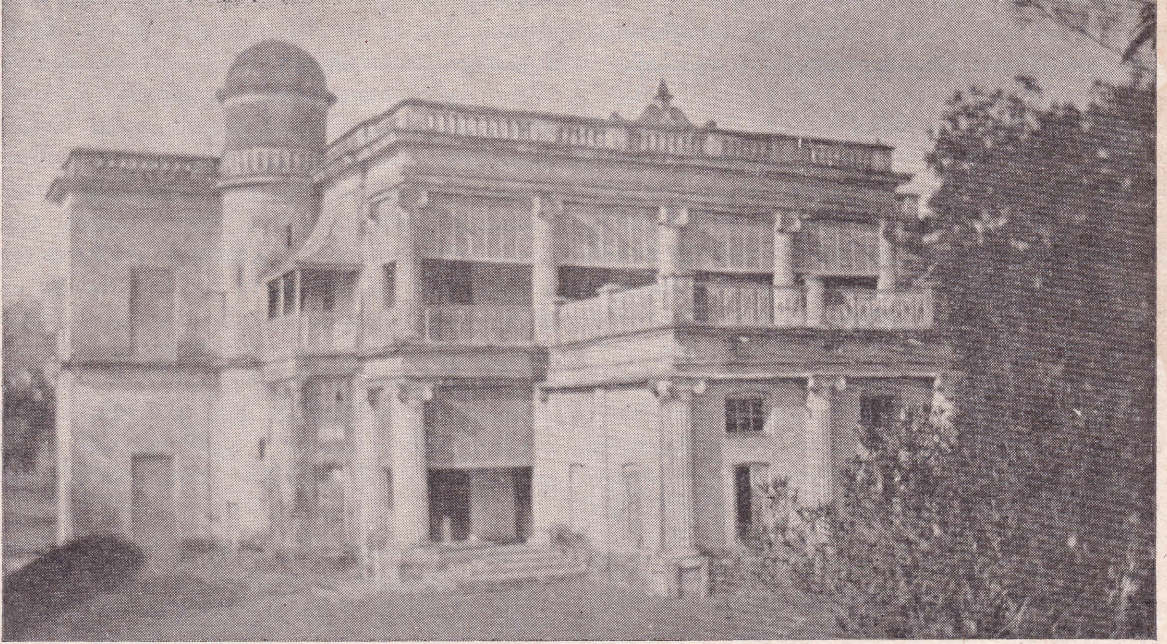
இமயம், பிரமபுத்திரா கங்கைப் பகுதிகள் அழிவு
றும். டெரிய பட்டினங்களும் அடுக்கடுக்காய் கட்ட
முள்ள நாடும் அல்லோலகல்லோலப்படுமெனக் குறிக்க
ப்பட்டுள்ளது.

பரதகண்டத்தில் ஓர் நூதன ஆட்சி முறை ஏற்படு
மெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

எட்டு கிரகங்களுள் அங்காரகன் தனது உச்ச வீட்
டில் கால சர்ப்ப யோகத்திலிருந்து 15 பாகைவரை
வில்லி நிற்கின்றது. அதற்குரிய கண்டமாகிய தென்
இந்தியாவில் திருப்பதிமுதல் இலங்கைவரை, அதற்
குரிய தெய்வம் முருகன் அருளால் சற்று கஷ்டம்
குறையுமெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இக்கஷ்ட காலம் நீங்க மூன்று வருடம் செல்லு
மென்றும் அப்போது ஓர் அவதார புருஷன் தோன்
றுவாரெனவும் அதன் பின் இப்பூவுலகம் தெய்வ
லோகம்போல் காட்சி அளக்குமெனவும் சொல்லப்பட்டு
ள்ளது. பின் சோதிடத்தில் கூறிய கிரகபலன்கள்
பலனற்றுப்போய்விடுமெனவும் பாடப்பெற்றுள்ளது.

சாந்திநிகேதன்

சாந்திநிகேதன்

ஸ்ரீமதி ந. மகேஸ்வரி

வாழையடி வாழையாகத் தமிழையும் இசைக் கலையினையும் வளர்த்து வருவதில் திருவாங்கூர் பொன்னம்பலபிள்ளை அவர்கள் குடும்பத்தினர் ஆற்றிய தொண்டு அளவிடற்கரியது. சென்னைச் சைவ சித்தாந்த மகா நாடுகளில் தலைமை வகித்து அரிய ஆராய்ச்சித்தலைமை யுரைகளை நிகழ்த்தித் தாய் நாட்டினரும் சேய்நாட்டினரும் பாராட்டியவர் திரு பொன்னம்பலபிள்ளை. இவருடைய மகன் ரி. பி. மாசிலாமணி. சிறந்த தேசபக்தன். “தேசாபிமானி” என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர். இவருடைய மனைவி தான் “தமிழ் மகள்” எனும் பெண்கள் பத்திரிகையின் ஆசிரியை ஸ்ரீமதி மங்களம்மாள். இவ்விருவருக்கும் மகனாகத் தோன்றியவர் செல்வி மாசிலாமணி மகேஸ்வரி. இவர் இளமையிலே சங்கீதம் கற்று, பின்னர், மகாகவிதாசூரின் சாந்தி நிகேதனில் சேர்ந்து இசை கற்றுப் பெரும் புகழூடன் தாய் நாட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். பின்னர் கலைப் புலவர் திரு. க. நவரத்தினம் அவர்களை மண முடித்து இல் வாழ்க்கை நடாத்தி வருகின்றார்.

எனவே இவ்விருவரும் வாழும் சாந்திநிகேதன் எனும் இல்லம் கலை மயமாகவே காட்சியளிக்கின்றது என்பது கூறத்தேயமையும். மகாகவிதாசூரின் ஆசிரியைப் பெற்ற திருமதி நவரத்தினம் மகேஸ்வரி ஸ்ரீலங்காவுக்கென எழுதி உதவிய சுட்டுரையினைப் பெரு மிதத்துடன் வெளியிடுகின்றோம்

ஆ—ர்

சாந்திநிகேதன்—ஆம். அப்பெயருக்கே எவ்வளவு கவர்ச்சி! சாந்திநிகேதன், போல்பூர் என்னுங் கிராமத்திலே கவியரசர் டர்டர் ரவீந்திரநாத் தாசூர் அவர்களால் தர்பிக்கப்பட்ட ஒரு கலவன் கல்வி நிலையமாகும். போல்பூர், கல்கத்தாவிலிருந்து கிழக்கிந்தியப் புகையிரத மார்க்கமாகச் செல்லும் பாதையில் 99 வது மைலிலுள்ள ஓர் அசல் கிராமம். ஆச்சிரமமோ போல்பூர் புகைவண்டி நிலையத்திலிருந்து இரண்டு மைல்களுக்கப்பால் உள்ளே இருக்கிறது. கவி ரவீந்திரரைக் குறித்து வாகசர்களுக்கு யான் அறிமுகம் செய்தல் முிகையாகும். அவர் ஓர் தக்க ஜமீந்தார் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவரும்,

வங்காளத்தில் “மஹரிஷி” என அழைக்கப்பெற்று வந்தவருமான காலஞ் சென்ற தேவேந்திரநாத் தாகூரின் இளைய புதல்வருமாயிருந்தார் மஹரிஷி.

மஹரிஷியாரே சாந்திநிகேதனை ஓர் ஆச்சிரமமாகத் தாபித்து, அங்கிருக்கும் ஓர் அடவிய அரசமரத்தடியில் அமர்ந்து இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து, எத்தனையோ மணித்தியாலங்களைக் கழித்திருந்தார். இன்றும் அந்த இடம் பாதுகாக்கப்பட்டு வருவதுமன்றி, ஒவ்வொரு மார்சுமாதத்திலும் மூன்று நாட்களுக்கு அவ்வாச்சிரமம் தோன்றிய தினத்தை மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடி அவ் விடத்தைக் குருவும் பழைய சிஷ்யர்களும் புதிய சிஷ்யர்களுமாகத் தரிசித்தும் ஒருவது வழக்கம். புராதன இந்தியாவில், குருகுல முறையே வழக்கத்திலிருந்து வந்தது. இம்முறைமையில் அநேகமாக ஆற்றங்கரை யோரத்திலுள்ள குருவின் ஆச்சிரமத்திலேயே குருவும் சிஷ்யர்களுமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். குரு தன் குடும்பத்துடன் இருக்கும் இவ்வாச்சிரமத்திற்கே, சமீபத்திலிருந்தும் தூரத்திலிருந்தும் மாணவர் அவரது சந்நிதியை அடைந்து, உண்மை, அமைதி, அடக்கம், விவேகம் என்பவற்றைச் சாதனங்களாகக் கொண்டு, உண்மையான அழிவற்ற நிலையை எய்தி வருவாராயினர்.

பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்குமாகச் சாந்திநிகேதனில் கல்வி நிலையம் தொடங்கிய பொழுது ரவீந்திரர் மேற்கூறப்பட்டவற்றையே குறிக்கோளாக வைத்துக்கொண்டு தொடங்கலானார். தற்போது வாழ்க்கை நிலை மாறியிருப்பினும் ரவீந்திரர் “எமது நாட்டின் நாகரிகத்தின் உயர்ந்த நோக்குகள் வனக் கோயில்களிலேயே இருந்தன” என்ற நம்பிக்கை பூண்டிருந்தார்.

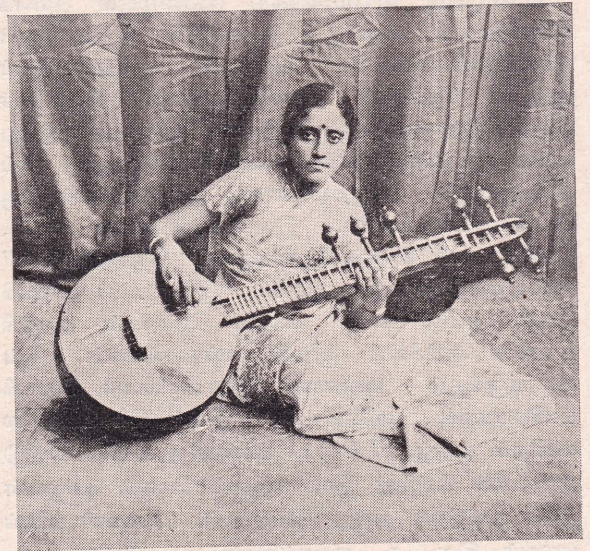
சாந்திநிகேதனை அடைந்தமை:

ஆவணி மாதத்தில் ஒருநாள் மாலை நேரம். பசுக்கள் வீடு திரும்பும் சமயம். யான் முதல் முதலாகச் சாந்திநிகேதனில் அடி வைத்தேன். சிறிது காலமாவது அந்தச் சாந்தி நிலையத்தில் எனது வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதியைக் கழிக்க வேண்டுமென்பதே எனது ஒரு ஆவலாயிருந்தது. 1928ம் ஆண்டு சென்னையில் குருதேவை (ரவீந்திரர்)ச் சந்தித்ததே எனது ஆவல் இன்னும் பன்மடங்கு அதிகரிக்கலாயிற்று. ஒரு மணி நேரச் சங்கீதமும் ஓவியமும் சிலகாலம் கற்கும்படியுங் கூறினார். அதை அருசரித்தே யானும் சாந்திநிகேதனை அடையலானேன். அன்று இரவோ அல்லது விடியற்காலையோ நல்ல ஞாபகமில்லை. நித்திரையாயிருக்கும் சமயம்.

பையன்களின் இனிய கானத்தின் ஓசையானது அமைதியைப் பிளந்து கொண்டு தூரத்திலிருந்து மிதந்து வருவதை உணர்ந்தேன். ஒதுவார்க்கூட்டத்தினரதே அக்கோஷ்டிகானம். அவர்கள் பாடிக்கொண்டு எங்கள் விடுதி வாயில்வரை வந்து சென்று விட்டார்கள். சப்தமும் குறைந்து கொண்டேபோய் விட்டது. பாட்டு அடங்கியதும் சாந்தியில் சாந்தி நிலையது. சாந்திநிகேதன் என்ற பெயர் எதற்காகக் கொடுக்கப்பட்ட தென்பதை அப்போதுதான் உணர்ந்தேன். விடியற்கால பஜனையுடனேயே சாந்தியில் தினமும் தொழில் ஆரம்பிப்பது வழக்கம். தினமும் இரவில் சாப்பாட்டின் பின்னும் படுக்கைக்கு முன்னும் பின் அதிகாலையிலும் ஒரு நாளைக்கு மாணவரது கோஷ்டியும் மறு நாளைக்கு மாணவியரின் கோஷ்டியுமாக ஆச்சிரமத்தைச் சற்றிக் குருதேவின் கீதங்களையே பாடி ஒருவார்கள்.

மர நிழலின் கீழ் :

அதி காலையில் 4 மணிக்கு படுக்கையை விட்டு எழுவதற்கு ஒரு மணி அடிக்கப்படும். எல்லோரும் எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்ததும், சரியாக 6 மணிக்கு உபாஷனாவுக்கு (மெளனத்தியானம்)ச் செல்வதற்காக ஒரு மணி அடிக்கப்படும். அப்போது எல்லோரும் அவரவருக்கு இஷ்டமான ஓர் இடத்திற்கு ஒரு சிறிய ஜமக்காளத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியேயுள்ள மரங்களின் கீழ் உட்காரச் செல்வோம். நான் சூரியோதயத்தைப் பார்ப்பதற்காக கிழக்குப் பக்கமாகவுள்ள ஓர் மரத்

ஸ்ரீமதி. ந. மகேஸ்வரி.

தடிக்குப் போவேன். ஆச்சிரமத்தில் சமயப் பாகு பாடோ வேற்றுமையோ கிடையாது. மத வித்தியாசங்கள் அங்கு பாராட்டப்படுவதில்லையாகையால், இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் கிறிஸ்தவர்களும் பௌத்தர்களும், பிரம்ம சமாஜத்தவர்களும் ஒன்று சேர்ந்தே ஒற்றுமையாக இருந்தோம்.

காலை மாலை வணக்கம் : (உபாஷன)

உபாஷனா பதினெந்து நிமிடங்கள் வரைக்குமே நடைபெறும். இவ் உபாஷனா அவரவர் விருப்பத்தையும் மனோ நிலையையும் பொறுத்ததாகும். தியான ஒழுங்குகள் குறித்து ஒரு விதமானபோதனைகளும் எங்களுக்குக் கற்பிக்கப்படவில்லை. ஏகாந்தமும் அமைதியுமே ஒவ்வொருவரின் குருவாக அமைந்தன. அங்கு நிகழும் தியான முறையை குருதேவ் பின்வருமாறு விளக்கியுள்ளார் :—

“நாங்கள் மாணவர்களைக் கவனித்து, அவர்கள் தியான வேளையில் என்ன நினைவுகளை நினைக்கின்றனர் என்று கேட்காது இயல்பாகவே தமது சூழ்நிலைக்கும், சாதனைக்கும் நித்திய வாழ்க்கை ஒழுங்குகளுக்கும் அமைய அவர்கள் உண்மையை உணரும் படி விட்டுவிடுவோம்”.

6.30 மணிக்கு உபாஷனா முடியும். மாணவ மாணவியர் எல்லோரும் நூல் நிலையத்துக் கருகில் ஒன்று கூடி நின்று சம்ஸ்கிருதஸ்லோக மொன்றைச் சொல்லிவிட்டுக் காலைச் சாப்பாட்டுக்குச் செல்வோம். காலைச் சாப்பாடானதும் 7.30 மணிக்கு வகுப்புகள் ஆரம்பிப்பதற்கு மணி அடிக்கப்படும். உடனே மாணவர்களெல்லோரும் சென்று நூல் நிலையத்திற்கு எதிராக நின்று, குருதேவரின் காலைக் கீதங்களில் ஒன்று அல்லது இரண்டைப் பாடிய பின்னர் வகுப்புகளுக்குச் செல்வார்கள். கோடை காலத்தில் பரந்த மர நிழலின் கீழேதான் சாதாரணமாக வகுப்புகள் நடைபெறும். மாறி காலத்தில் கட்டடங்களுள் வகுப்புகள் நடைபெறும். ஒவ்வொரு மாணவரும் தமது புத்தகங்களுடன் தரையிலிட்டு உட்காருவதற்கு ஒரு சிறிய கம்பளத்தையும் எடுத்துச் செல்வர். தற்காலம் வகுப்பு அறை என்றழைக்கப்படும் அறைகளின்றி இயற்கை அன்ணியின் திவ்வியமான படர்ந்த பந்தலின் கீழே இருந்து, இயற்கையின் சுகல இன்பங்களையும் நுகர்ந்து கொண்டே குருவும் சிஷ்யரும் படிப்பார்கள். மனதையும் உலையும் தக்காமறையில் ஒம்புவதற்கு ஒரு சாந்திநிகேதனாலேயே முடியும். 10.30 மணிக்குக் காலை வகுப்புகள் முடிவடைந்து 11.30 மணிக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு ஆனதும் 1.30 மணி வரையிலும் மாண

வர் இளைப்பாறுவர். திரும்பவும், 1.30 தொடக்கம் 3.30 மணிவரையில் வகுப்புகள் நடைபெறும். கல்வித் திட்டங்கள் இங்குள்ள பள்ளிக்கூடங்கள்போல் அப்போது கல்விப்பகுதியுடன் சம்பந்தப்பட்டதல்ல. மாணவருக்கு உண்மையான அறிவும் கலாச்சாரமும் அளிப்பதே சாந்திநிகேதனின் நோக்கம். அதன் நோக்கம், உயர்வுமேம்பாடுமேயாகும். அரைகுறைப் படிப்புள்ளவர்களையும் தற்பெருமை பிடித்தவர்களையும் உற்பத்தி செய்யும் ஆலையல்ல சாந்திநிகேதன். அங்கு உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் ஆன்மாவுக்கும் உணவு அளிக்கப்பட்டது. இரவு 9 மணிக்கு அன்றைய நிகழ்ச்சிகள் யாவும் முடிவடையும். படுக்கைக்குச் செல்வோம். அதன்பின் பஜனைக் கோஷ்டி (ஆணை) (பெண்ணை) ஒன்று வலம் வந்து செல்லும். அதனைப் படுத்திருப்பவர்கள் கேட்டு அடையும் மனோ நிலையை இங்கு விவரித்தல் முடியாது.

பிரசித்தி பெற்ற கலாபவன் :

ஆங்குள்ள கட்டடங்களுள் கலாபவனக் கட்டடமே மிகவும் சிறப்பு வாயுந்ததாக இருந்தது. அது, காலஞ் சென்ற பரோடா மன்னர் கேய்க்வாரின் அன்பளிப்பாகும். இப்பகுதி தற்போது இந்திய ஓவியக்காரருட் தலை சிறந்து விளங்குபவருட, மாணவரால் “மாஸ்டர் மஹாய்” என்றழைக்கப்படுபவருமான ஸ்ரீ நந்தலால் போஸ் அவர்களின் ஆதிக்கத்திற்குட் பட்டதாகும்.

குருதேவின் தந்தையாரான தேவெந்திரநாத் தாகூர் வசித்த இரட்டை மாடி இல்லம் அப்பொழுதும் நல்ல நிலையில் இருந்தது. அதுவே அப்பொழுது அதிதிகள் இல்லமாகவும் இருந்தது. தவிர இந்தியாவின் நண்பரான காலஞ் சென்ற ஸ்ரீ டபிள்யூ. டபிள்யூ. பெரோரா அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக ஒரு ஆஸ்பத்திரியும் இருந்தது. மாணவியர்க்கெனவே பிரத்தியேகமாக “ஸ்ரீபவன்” என ஓர் மாடிக் கட்டடம் இருந்தது. யான் ஆச்சிரமத்தை விட்டு வெளியேறுங் காலை இவர்கட்கெனவே 25000 ரூபாய் செலவில் புதியதொரு கட்டடம் கட்டி முடியும் தறுவாயிலிருந்தது.

சாந்திநிகேதனுக்குச் சொந்தத்தில் ஒரு மின்சாரக் கூடமும், ஒரு ஐக்கிய பண்டகசாலையும், ஒரு தபால் தந்தி நிலையமும் ஒரு கோயிலும் இருந்தன. அதன் நூல் நிலையமோ மிகப் பெரியது. அப்போது 40,000 புத்தகங்களைக் கொண்டதாயிருந்தது. உலகத்தின் பல பாகங்கள்லிருந்தும் மாணவர்கள் அங்கு வருவதுண்டு. யான் அங்கிருந்த சமயத்தில்

திபேத்திலிருந்து இரு லாமாக்களும் ஒரு சீனரும் ஒரு ஜர்மனியரும் ஒரு இத்தாலியரும் ஒரு ஜப்பானியரும் ஒரு பிரான்ஸியரு மல்லாத ஒல்லாந்திலிருந்து ஒரு டச்சுத் தம்பதிகளும் வந்திருந்தார்கள். டக்டர் பாக்கே (Bake) அவர்கள் சிறந்த மேல்நாட்டுச் சங்கீத நிபுணர். இந்திய சங்கீதத்தைக் கற்றறிவதற்காகவே வந்திருந்தார். நான் அங்கு இருந்த காலத்தில் அவர் தமது பல்கலைக் கழகத்தில் “டக்ட்ரேற” பட்டம் பெறுவதற்காகவே அத்துறையில் ஒரு நூல் எழுதுவதில் ஈடுபட்டிருந்தார். இவற்றினுக்கும் மேலாக ஒரு சிங்கள பெளத்த குரு வண. சரணங்கரதேரோவும் அங்கு பயில்வதற்காக வந்திருந்தார். அவருடன் யான் சிங்களத்தில் பேசுவதுண்டு. அவர் “ஃம் பஹா”விலிருந்து வந்திருந்தார். “ஆலையில்லாணருக்கு இலுப்பப் பூச்சர்க்கரை” யன்றோ? ஆகவே யான் அவருடன் சிங்களத்தில் பேச எத்தனித்தது ஆச்சரியமன்று. “தானூடா விட்டாலும் தன் தசையாடும்” என்றோர் பழமொழியுமுண்டல்லவா?

மற்றும் கல்வி நிலையங்களைப் போலல்லாது சாந்தி நிகேதனில் புதன்கிழமையிலும் அமாவாசி பெளர்ணமி நாட்களிலுமே வகுப்புகள் நடப்பதில்லை. அமாவாசியன்று மாலை மாணவியர் எல்லோரும் அடுக்களையிற் சென்று ஆச்சிரமத்திலுள்ள எல்லோருக்குமாகச் சமையல் செய்து பரிமாறுதல் வேண்டும். பெளர்ணமி தினத்தன்று விடியற் காலை நாலு மணிக்கே மாணவ மாணவியரும் ஆசிரியர்களும் அவர்களது மனைவிமாறும் எழுந்து சமயலுக்குத் தேவையான பொருட்களுடனும் மற்றும் விளையாட்டுக்கும் படிப்புக்கும் வேண்டிய அவரவரது மனப்போக்குக்கு ஏற்றதான புத்தகங்கள் வாத்திய கருவிகள் படமெடுக்கும் கருவிகள் கம்பளங்கள் ஆகியவற்றை யெல்லாம் ஒரு (கோறு காடி) (Gorugadi) மாட்டுவண்டியிலிட்டுப் பொழுது புலர்வதன் முன் புறப்பட்டு ஒரு ஆற்றங்கரையை அடுத்த ஒரு வனச் சோலையைத் தேடி வன போசனத்திற்காகச் செல்வதுண்டு. சில சமயங்களில் குருதேவம் வந்து, எங்களுடன் கலந்து கொள்ளுவார். சாயங்காலம் தேநீருருந்தி நிலவும் காலித்த பின்னரே பாட்டுக்களுடன் முக்கியமாக ஆச்சிரமத்திற்குத் திரும்புவோம். (வன போசனமே சாந்திநிகேதன் வாழ்க்கையில் ஒரு முக்கிய அம்சம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.) பிரதி புதன்கிழமை காலை யில் மந்தி (கோயில்) ருக்குப் போவது மாத்திரமேயுண்டு.

ஒவ்வொரு விடுமுறைக்கு முன்னும் குருதேவ இயற்றிய நாடகங்களிற் சிலவற்றை நடத்த பின்னரே ஆச்சிரமம் மூடப்படும். சிற்சில சமயங்களில் குருதேவ் பங்கு பற்றுவதுண்டு. நாடகத்திற்கும், நடனத்திற்குமுள்ள இசையின் பொறுப்பு “திருபாபு” (Dinu-Babu) என்று மாணவரால் அழைக்கப்படும் தீ நேந்திர நாதாக்கூருடையதே. இவர் குருதேவின் சாஹித்யங்களுக்கெல்லாம் மெட்டுக்கள் அமைப்பவர். திருபாபுவோ சங்கீதத்தில் ஒரு பெரிய ஞானியாயிருந்ததுடன் குருதேவின் தமயனரின் புதல்வருமாவார்.

சாந்திநிகேதனைக் குறித்து யான் எழுதிய இச்சிறு கட்டுரையை உயிருக்கூயிராய் இருந்த எமது குருதேவின் வார்த்தைகளை விட நன்றாக நான் முடிக்க முடியாது. அவ்விடத்திற்குள்ள கவர்ச்சியெல்லாம் அவரைச் சூழ்ந்தேயிருந்தன. ஜனங்களை வசப்படுத்தியதும் அவரது வகிரமே.

பிள்ளைகளுக்குச் சாதனைப் பயிற்சி உண்டாக்கும் நோக்கத்துடனேயே போல்பூரில் எனது ஆச்சிரமம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதிஷ்டவசமாக இந்தியாவில் தொன்று தொட்டே வனக் கல்வி நிலையங்களிலிருந்த மகரிஷிகள் கடவுளை—உண்மைப்பொருளை—அறிவதையே லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு தமது குடும்பங்களை நடத்தியது எமக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக இருக்கிறது. அங்கு நித்தியப் பொருளுக்கே நாட்டமும் அவாவுமாயிருந்தனவாதலால், சாதனைப் பழக்கத்தில் ஒன்றுபட்டதுமன்றி கடவுளின் உண்மையையும் உணர்ந்தார்கள். இத்துறையில் எமது மாணவருக்குச் சாந்திநிகேதனில் கிடைக்கப் பெற்ற முதல் உதவி இயற்கையை விரும்புவதும், உயிருள்ள ஜீவராசிகளிடத்து அன்பாயிருப்பது மாம். சங்கீதம் அவர்களுக்கு மிகவும் பக்கத்துணையாகவிருக்கின்றது. சாதாரணமானவையாயும், பொருளற்றனவாயும், கனிவற்றனவாயுமில்லாது, இன்பத்தையும் சந்தோஷத்தையும் அளிக்க வல்லனவாயும் இருக்கும். மாணவர் நிரா நேரங்களிலும், மழைக் காலங்களிலும் வகுப்புகள் இல்லாத நேரங்களிலும் பாடுவதே அவர்களது சந்தோஷத்தின் உச்ச ஸ்தானமென்றால் இப்பாட்டுகள் எவ்வளவுக்கு அவர்களது உள்ளத்தைக் கவர்சின்றன என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

ஓம். சாந்தி சாந்தி சாந்தி.

தாகூர் காணும் தோட்டி

(முதுதமிழ்ப் புலவர் மு. நல்லதம்பி)

வாழிதிரு நண்பாநீ வருக ! நினைப் போலினியார் மண்மே லுண்டோ ?
சூழ்புவியிற் சாதியிந்து வெனவளர்வார் தோட்டியெனச் சொல்லி நினைத்
தாழவுரைத்துத் தீண்டுதற்கும் சகியாரா யருவருத்துத் தள்ளு கின்றார்
பாழுறுத்து மிச்செயலிங் கெதற்காகப் புரிகின்றார் பரிவில் லாதே ? (1)

சுத்தமென்றுந் தூய்மையென்றுஞ் சொல்லுமந்தப் பெரியபொருள் தொடர்ந்து நினை
“ மைத்துனநின் தன்னையொரு நொடிப்பொழுதும் பிரியகிலேன் மனங்கொள் ” னென்று
பத்தியொடுன் னடிச்சுவட்டைப் பற்றிநீ செல்லுமிடம் பலவும் நாட,
இத்தரையில் தூய்மைநல மிழந்தனையென் றெவ்வாறிங் கியம்பல் கூடும் ? (2)

பூவுருண்டை யிதனையந்த வான்வழியை மக்களெலாம் பொலிந்து வாழும்
தேவருல கெனுமாறு தூய்மையுற நறியமணம் திகழத் தேச
மேவுமிட மென்படைக்குங் கருமமதே வதையாகி விளங்கு முன்னைக்
கூவிநனி வணங்காமற் புறக்கணித்த லெவ்வாறு ? கூறுவாயே. (3)

நாமெல்லா(ம்) மீட்டுமந்தப் பழமையிலே திருந்தாத நரர்கள் வாழ்வில்
தோமெனவீழ்ந் தவதியுற வகையெடுத்துப் புதுமைமலி துறக்க மென்னும்
சேமநிறை நாகரிக வாழ்வினிலே தினைக்கவைத்த சீரோய் ! நீயோ ?
பூமியிதி லருவருப்போ டொதுக்கி வைக்குந் தீண்டாத புலைய னாவாய் ! (4)

தாயொருத்தி தனதரிய மகனைமல சலந்துடைத்துத் தாங்கி நாளும்
ஈயெறும்பு மொய்க்காமற் பறவைகள்மேற் பறவாமல் இனிது நோக்கி
நேயமுறக் கோதாட்டி நீராட்டிக் காப்பதுபோல் நீயு மெம்மை
வாயில்தொறு மனைந்தனைந்து வளர்க்கின்றாய் ! வளர்க்கின்றாய் ! மறுபேச் சண்டேச் ? (5)

ஓதரிய மக்களெனுங் குலத்தினுக்கு வெறுப்புநிலை ஒருகாலத்தும்
பேதமுற வீருந்ததிலை யெனுமரிய வாய்மையினைப் பேணி, யாவர்
மேதினியில் நினைப்போலக் காத்திடுவர் ? நின்தகைமை விளம்ப லாமோ ?
சாதியெனுஞ் சமுல்காற்றில் அலமந்து தயங்கிடுவார் தாங்கா னாரே ? (6)

சந்தியுறு தெருக்களெல்லாம் பெருக்குமுன்றன் சாத்திரசம் மதமே யான
விந்தையுறு புண்ணியமாம் வெள்ளமதி லழுக்கெல்லாம் வீரிட் டோட
இந்தவுல குயர்புனித மெய்துகின்ற தினியாய்நின் னெழில்சேர் யாறும்
நிந்தையுறு புனிதநதி யெனத்திகழ்ந்து பாய்கிறது நெடிது நன்றே. (7)

பண்டொருகாற் பரமசிவன் புவியனைக் கொடியநச்சப் பகையி னின்று
கொண்டதொரு பேரருளால் மீட்கவெண்ணி வாய்மடுத்துக் குறைதீர்த் திட்டான்
திண்டிறலாய் ! நீயெனிலோ அழுக்காகுங் கொடியநஞ்சைத் தினம்பொய் யாமல்
மண்டுபல துயரினிடை வாரியெடுத் துலகைநனி வளர்க்கின்றாயே. (8)

போற்றரிய தோழாவா ! பகலரிய வீராவா ! பூவின் மீது
தோற்றிவளர் மனிதனுக்கு மனிதனருந் தொண்டுசெயுந் துணிலை நீதா !
மாற்றலர்கள் மிகக்காறி யுமிழ்ந்தாலு மிகழ்ந்தாலு(ம்) மதியா ராகிச்
சாற்றையொப்பப் பிழிந்தாலும் பணிபுரியு மாண்மைதனைத் தருகு வாயே. (9)

கல்லின் வேட்கை

ரவிந்திரநாத் தாகூர் எழுதிய கதை

தமிழாக்கம் :

திரு. த. நா. குமாரஸ்வாமி

திரு. த. நா. லேனாபதி

(1)

பூஜை விடுமுறையின்போது நானும் என் உறவினனும் யாத்திரையாகப் போயிருந்தோம். ஊரெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்து விட்டுக் கல்கத்தாவை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தோம். வழியில் ரெயில்வண்டியில் ஒரு பாபு எங்களுக்குச் சிநேகமானார். அவருடைய உடையைப் பார்த்து, மேற்குத் தேசத்து முஸ்லிம் யாராவதாக இருக்குமென்று சந்தேகம் கொண்டோம். அவர் பேசும் வார்த்தைகளைக்கேட்டு நாங்கள் பின்னும் திகைத்துப் போனோம். அவர் பேசாத விஷயமே உலகத்தில் இல்லையென்றே தோன்றியது. ஒருவேளை, உலகைப் படைத்த கடவுள்கூட அவரைக் கேட்டுக்கொண்டுதான் எந்தக் காரியத்தையும் செய்கிறாரென்றே ஐயம் பிறந்தது. இதற்குமுன் அறிந்திராத பல ரகஸ்யமான விஷயங்கள், ருஷியர்கள் சண்டையில் முன்னேறி இருக்கும் அளவு, ஆங்கிலேயரின் மூடுமந்திரங்கள் உள்நாட்டு ராஜ்யங்களில் நடக்கும் ஊழல்கள்-இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் எனக்கு ஒன்றும் தெரியாதிருந்தவரையில் மனநிம்மதியுடன் இருந்தேன். எங்களுக்குக் கிடைத்த அந்தப் புது வாயளப்பக்காரர் மெல்லச் சிரித்து, "There happen more things in heaven and earth, Horatio, than are reported in your newspapers (பத்திரிகைகளில் வெளிப்படாத பல அதிசயச் செய்திகள் வையகத்திலும் வானகத்திலும் நிகழ்கின்றன, நண்பா)" என்று பேச ஆரம்பித்தார். நான் வீட்டை விட்டு வெளிதேசம் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டது அதுவே முதல் தடவை. ஆகவே அந்தப் புதுவிதமான மனிதரின் நடையுடை பாவனையைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தினால் ஸ்தம்பித்துப் போனேன். அந்த நண்பர், திரும்பிடுமென விஞ்ஞான சம்பந்தமாக ஏதாவது சொல்லுவார்; வேதத்திற்குப் புதுவிதமான வியாக்கியானம் எடுப்பார்; சில சமயம் பார்வலி மொழியிலுள்ள இன்கவிதைகளைப் பொழிவார். விஞ்ஞானம், வேதம், பார்வலி மொழி இவற்றில் எங்களுக்கு யாதொரு ருசியும் இராத்தால் அவரிடத்தில் விசேஷமான சிரத்தையும் பக்தியும் கொண்டோம். என்னுடைய தியாஸொபிஸ்ட் (பிரம்மஞானி) பந்துகூட

அந்த மனுஷ்யரிடத்தில் அபூர்வமான சக்தி ஏதாவது இருக்கவேண்டுமென்று திடமாக நம்பும்போது வேறு என்ன சொல்வது? ஆகர்ஷண சக்தியோ தெய்வீகத்தன்மையோ அல்லது ஸக்சும சரீரமோ ஏதாவது ஒன்று அவருக்கு இருக்க வேண்டும். பார்ப்பதற்கு சாதாரணமாக இருந்த அந்த மனுஷ்யர் சொல்லும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் அதிக ஊக்கத்துடன் கேட்டுக் கொண்டு, மறைவாக அதையெல்லாம் குறித்துக்கொண்டிருந்தான் என்னுடைய தியாஸொபிஸ்ட் உறவினன். மேதாவிடையான அவன் கூட இதையெல்லாம் கேட்டுப் பிரமித்துப்போனானென்று எனக்கு ஒரு திருப்தி.

வண்டி ஒரு ஜங்ஷனில் வந்து நின்றது. அடுத்த வண்டிக்காக நாங்கள் "வெயிற்றிங் ரூமில்" காத்திருந்தோம். அப்பொழுது ராத்திரி பத்துமணி. எங்கேயோ தண்டவாளத்தில் பிசகு ஏற்பட்டதால் வண்டி வர அதிக நேரமாகுமென்று சொன்னார்கள். மேஜையின்மீது படுக்கையைப் பிரித்துப் போட்டுக்கொண்டு ஒரு தூக்கம் போட நான் எழுந்த சமயம், எங்களுடன் வந்த அந்த அதிசயப் பேர்வழி பின்வரும் கதையைச் சொல்ல உட்கார்ந்துவிட்டார். அன்று இரவு எனக்கு நித்திரை வரவே இல்லை.

அரசாங்க விஷயமாய் மனத்தாங்கல் ஏற்படவே நான் ஜூனாகட் ஸம்ஸ்தானத்தில் பார்த்து வந்த வேலையை ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு ஹைதராபாத்துக்கு வந்தேன். நிஜாம் ஸர்க்காரை அண்டியபோது என் இள வயதையும், சாமர்த்தியத்தையும் பார்த்து அவர்கள் முதலில் பரீச் என்ற இடத்தில், பருத்தி வரி வசூலிக்கும் இலாகாவில் என்னை நியமித்தார்கள்.

பரீச் வெகு மனோரம்மியமான இடம். மலைச் சாரலில் உள்ள காடுகளின் ஊடே சுஸ்தா என்னும் நதி நாட்டியக் கலை ராணியைப்போல வளைந்து வளைந்து ஓயிலுடன் குலுங்கி ஓடும் அற்புதக் காட்சி. அந்த ஆற்றின் கரையோரமாகவே நூற்றுக்கு மேல் கற்படிகள் உடைய உயரமான படித்துறை. அதன் மேல் பால்போன்ற சலவைக்கல்லால் கட்டிய பெரிய மானிகையொன்று அடிவாரத்திலேயே தன்னந்தனியே நிற்கிறது. அதன் சமீபமாக மனிதர்கள் வாழும் இடமென்பதே கிடையாது. பரீச்சன் பருத்திச் சந்தையும், கிராமமும் அந்த இடத்திலிருந்து தொலைவில் இருந்தன.

ஏறக்குறைய இருநூற்று ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன், இரண்டாவது, ஷா மாமுத் இன்பக் கேளிக் கைக்கென்றே இந்த விசித்திர மாளிகையை மனிதர் நடமாட்டம் இராத அந்த ஏகாந்தத்தில் நிருமித்தான். அந்தக் காலத்தில் அம்மாளிகையின் அந்தப்புரத்தில் ஊற்றுக் குழாய்கள் பன்னீர்மணம் மல்கும் பீர்த்திவலையைப் பொழியுமாம். சுற்றிலும் அதன் குளிர்ப்பூம் புனலின் வாடை வீசும். அந்தரங்க அறைகளில், வர்ணச் சிப்பிகள் பரவிய கல்லாஸனங்களினிமீது சாய்ந்தவண்ணம் பாரவிக தேசத்து அரம்பையர் நளிர்மென் பாதங்களை, வழிந்தோடும் நீர்த்திரளில் தோய்த்துக் கொண்டே, அமிழ்ந்து ஸ்நானம் செய்வதன் பொருட்டுக் குழற்பங்கியை அவிழ்த்துவிட்டு, ஸீதாரோடு இழைத்து காதல் ஊறும் திராக்ஷாவனத்தின் “கஜல்” களைப் பாடுவார்கள்.

இப்போது அங்கே ஊற்று வாய்கள் வாசநீரைத் தூவவில்லை. குயில்மொழி மடந்தையரின் சங்கீதம் எங்கேயோ? தூய மலாடிகள் அந்தச் சலவைக்கல் தரையைத் தீண்டி எத்தனையோ நாட்களாயின. தற்சமயம் அது என்னைப்போல் தனிமையில் வருந்தும், துணையற்ற மாகூல் திரட்டும் உத்தியோகஸ்தன் வாழும் சூன்யக் கிரஹமாகவே இருந்தது. என் ஆபீசைச் சேர்ந்த கிழக்குமாஸ்தா கரீம்கான் மட்டும், “அங்கேயா இடம் பார்த்தீர்கள், போயும் போயும்!” என்று ஏற்கனவே எச்சரிக்கை செய்திருந்தான். “வேண்டுமானால் பகலில் அங்கே இருங்கள். ஆனால் ஓர் இரவுகூட அங்கே தங்கவேண்டாம்” என்று சொல்வான். நான் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு அலக்ஷ்யமாகவே இருந்தேன். என்னுடைய வேலையாட்கள் ஒவ்வொருவராக முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தனர். அஸ்தமிக்கும் வரைதான் இங்கே இருந்து வேலை செய்ய முடியும். இராவேளையில் தங்க முடியாது என்று கண்டிப்புடன் கூறினர். “ததாஸ்து” என்றேன் நானும். அந்த மாளிகை பூதங் காத்த இடமென்று திருடர்கள்கூட அங்கே நுழையத் துணிவு கொள்வதில்லை.

வந்த புதிதில், அந்தப் பாழும் மாளிகையின் தனிமையைக் கண்டபோது உள்ளுக்குள் எனக்கு ஒரு நடுக்கந்தான். முடிந்த வரைக்கும் பகற்பொழுதெல்லாம் என் வேலைகளை வெளியிலேயே பைசல் செய்துவிட்டு, இரவில் அந்த இடத்தில்தான் ஓய்ந்து போய்த் தூங்குவேன்.

ஆனால் இடண்டொரு வாரம் சென்றதுமே, அந்த மாளிகையின் பேரில் எனக்கு ஒரு பிடித்தம் ஏற்பட்டது. அந்த நிலையை வர்ணிப்பது மிகவும் கடினம். அதைச் சொன்னாலும் யாரும் எளிதில் நம்ப

மாட்டார்கள். அந்தப் பெரிய வீடு, உயிருள்ள ஸ்வதுவைப்போல் என்னை ஒரு மோகத்துள் ஆழ்த்திக்கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஜீரணித்துக்கொண்டே வந்தது.

அந்த இடத்தில் கால் வைத்ததுமே இந்த வியாதி ஒட்டிக் கொள்ளும்போல் இருக்கிறது! முதலில் சில நாட்கள், இந்த அபூர்வமான உணர்ச்சியை நல்ல நினைவிலேயே நுகர்ந்தேன். அது இன்னும் என் மனத்தில் தெளிவாக நிற்கிறது.

வேளிற்காலம், பஜாரில் வியாபாரம் சூடாக இல்லை. எனக்கு ஒரு வேலையும் இல்லை. ஸூரிய அஸ்த மனத்திற்குச் சற்றுமுன் ஆற்றங்கரையோரமாயுள்ள அந்தப் படித்துறையின் ஒரு கல்லின் மீது ஒரு ஸுகாலனத்தைப் போட்டுக் கொண்டு வீற்றிருந்தேன். சுஸ்தா நதியில் நீரோட்டம் வறண்டு கிடந்தது. அதன் மணல் பரப்பு, அந்த வேளையில் தங்கச் சாயலாகவே தோற்றியது. படித்துறைக்குக் கீழே பளிங்குபோன்ற ஆற்று நீர்; ஆழமே இல்லை. அதன் அடியில் கூழாங்கற்கள் பல வர்ணமாகப் பளபளத்தன. காற்று, துளிக்கூட வீசக்காணும், அன்று. மலைச்சரிவில் வளரும் காட்டுத் துளசி, புதிநா, தும்பை, இவற்றின் நெடியான கந்தம் அந்த இடமெங்கும் கனத்து இருந்தது.

வெய்யோன் மலைவாயில் இறங்கிவிட்டான். பகற்பொழுதின் ஆடரங்கில் மெல்ல நிழல்திரை விழுந்தது. மலை குறுக்கே நிற்பதால் இருளுடன் ஒளி அணையும் மலை நேரம் வெகு நாழிகை நீடிப்பதில்லை. சூதிரைமேல் சவாரிசெய்து எங்கேயாவது சற்று உலாவிவரலாமென்று எழுந்திருந்தேன். அதே சமயம் படிக்கட்டில் காலடிச் சப்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒருவரையும் காணவில்லை.

பிரமையோ என்று திரும்பி உட்கார்ந்ததுதான் பல பேர் வரும் காலடி அரவம் என் செவியில் விழுந்தது. எத்தனையோ பேர் ஒன்றுகூடி வேகமாகக் கீழே இறங்கிவருவதுபோல். சற்றுத் திகில்தான் எனக்கு. ஆனாலும் சொல்லமுடியாத ஒரு குதூகலமும் இருந்தது. என் உடலெல்லாம் சிலிர்த்தது. என் கண்ணுக்கு எந்த உருவமும் தென்படவில்லை. ஆனால் எதிரே இருப்பது போலவும் மனசில் பட்டது. வேளிற் காலமானதால், குளிர்ந்த சுஸ்தா நதியின் நீரில் சிறிது நேரம் துளைந்து ஆடுவதற்காக மடந்தையர் சிலர் கும்பல்கூடி இறங்கி வரும் மெல்லொலி, வெளிச்சம் மறையும் அவ்வந்தி வேளையில், மலைச்சரிவிலாவது நதிக்கரையிலாவது சந்தடியற்ற அந்த மாளிகையிலாவது எந்த விதமான அரவமும் கேட்கவில்லை. இருந்தும் என்காதுக்கு மாத்திரம், அருவியின் ஓட்டம் போன்ற கலகல்ச் சிரிப்புடன்

ஒருவர்மேல் ஒருவர் விழுந்து என் பக்கமாக ஓடி வரும் சப்தம் கேட்டது. என்னை அவர்கள் கவனிக்க வில்லை போலும்! என் கண்களுக்கு அவர்கள் எவ்வாறு புலப்படவில்லையோ அவ்வாறுதானே அவர்கள் கண்ணுக்கு நானும். நதியில் ஜலம் அசையவோ சிதறவோ இல்லை. ஆனால் எனக்குச் சமீபமாக உள்ள ஆழம் இராத அந்த ஆற்று நீரில் தொடி ஆர்க்கும் கைகள் பல துழாவுவதுபோல் சலனம் மூண்டது. அந்தப் புனல் விளையாட்டில் சிரிப்பும் சந்தோஷமும் மேலிட்டு அவர்கள் தத்தம் தோழியர் மீது நீரை வாரி இறைப்பதையும், அவர்கள் நீந்துவதால் கால்கள் தாக்கும் நீர்த்திரள் முத்துச் சிதறுவதுபோல் தெறித்து வீழ்வதையும் என் அகத்துள் உணர்ந்தேன்.

இதயத்துள் ஒரு சூலைப்பு. அது பயத்தினலா, அல்லது களிப்பினலா, இல்லை ஆவலினலா எது வென்று சரியாகச் சொல்ல முடியாது.

இந்த அதிசயத்தைக் கண்ணாடிப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அடங்கா ஆவல்மட்டும் இருந்தது. ஆனால் என் கண்முன் எதுவும் தோன்றவில்லையே! ஊன்றிக் கவனித்தால் இந்த மாயா ரூபங்கள் பேசிக் கொள்வது ஏதாவது கேட்குமோ என்று காதைத் தீட்டிக்கொண்டேன். ஆனால் காட்டிலிருந்து வரும் சிள்வண்டினத்தின் ஓசையைத் தவிர வேறொன்றும் கேட்கவில்லை.

இருநூற்று ஐம்பது வருஷத்திய கருநிறத்திரை அந்த ரகஸ்யத்தை மறைத்துக்கொண்டு என் எதிரே நிற்பதுபோல் தோன்றியது. நடுக்கத்துடன் அதன் ஒரு மூலையை மெல்லத் தூக்கி உள்ளே இருப்பதைப் பார்த்தேன். அங்கே ஒரு பெரிய கூட்டம் இருப்பது மட்டும் தெரிந்தது. ஆனால் அந்த நரக இருளில் வேறு எதுவுமே புலப்படவில்லை.

திடீரெனப் புழுக்கம் விலகி “உச்” என்று ஒரு காற்று வீசியது. நிலைத்திருக்கும் சுஸ்தா நதிநீரின் கீழுள்ள அறல், பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அப்ஸரவின் கூந்தல் அலைபோல் விளங்கியது. அந்தியின் நிழல் கவியும் அந்த அரண்யப் பிரதேசம் ஒரே நிமிஷத்தில் சலசலப்புக் கொண்டது—ஏதோ பயங்கரக் கனவிலிருந்து விழித்தெழுந்தது போல். அது கனவோ, நிஜமோ, இருநூற்று ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு அப்பால், மறந்துபோன ஓர் உலகு பேய்த்தேர்போல் என்முன் நொடிப்பொழுது தோன்றி மறைந்து விட்டது. என்மேல் உராய்ந்த வண்ணம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் உரத்த சிரிப்புடன் நதியில் குதித்துக் குடைந்தாடிய இந்த மாய வடிவினர் நனைந்த ஆடைகளைப் பிழிந்து கொண்டு என் பக்கமாகத் திரும்பிப் போகும் சப்

தமே வரவில்லை. நறுமணம் காற்றில் கலந்து கரைவதுபோல், வேனில் விரும் ஒரு சிறு மூச்சில் அவர்கள் மறைந்தே போயினர்.

எனக்கு பெருந் திகில் வந்துவிட்டது. ஏகாந்தமாய் நான் இருப்பதைப் பார்த்துக் கவிதாதேவி என்மேல் சோங்கி விட்டாளோ என்னவோ? தெய்வமேயென்று வரி வசூலிக்கும் உத்தியோகமாக வந்திருக்கும் என்னை, அந்த நாசக்காரி பிடித்துக் கொண்டுவிட்டாள்! “ஆகாரக் குறைவினாலேயே இந்த மாதிரிப் புதுவிதமான வியாதி நம்மைப் பீடிக்கிறதோ? இனிமேல் வயிரூ உண்ண வேண்டும்” என்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். மலாலா தீட்டி நெய்யிலேயே தின்பண்டங்களை அமோகமாய்ச் செய்யும்படி என் பரிசாரகனுக்கு உத்தரவிட்டேன் உடனே.

அடுத்தநாள் காலை, நடந்த விஷயத்தையெல்லாம் நினைத்துக் கொள்ளும்பொழுது எனக்கே சிரிப்பு வந்தது. தென்புடன், துரைமாதிரி “லோலார்”த் தொப்பியைத் தலையில் மாட்டிக் கொண்டு, வண்டியை நானே ஓட்டி அலுவலைக் கவனிக்கச் சென்றேன்.

அன்று மும்மாதாந்த “ரிபோர்ட்டு” எழுதிமுடிக்க வேண்டியிருந்ததால், வீட்டிற்குச் சற்றுத் தாமதமாகவே திரும்புவதாய் இருந்தேன். ஆனால் அஸ்தமித்ததோ இல்லையோ என்னை ஏதோ ஒன்று வீட்டை நோக்கி இழுத்தது. இனிமேல் தயங்குவது உசிதமல்லவென்று எனக்குப் பட்டது. எவ்வளவோ பேர் எனக்காகக் கச்சேரியில் காத்திருந்தனர். அரை குறையாகவே காரியத்தைப் போட்டுவிட்டுத் தொப்பியை மாட்டிக்கொண்டு, மரநிழல் அடர்ந்த அந்த மாலை மங்கலில் வண்டியைச் செலுத்தினேன். கடகடவென்ற அதனுடைய சப்தம் காட்டகத்தின் துயிலைக் கலைத்தது. இருட்டும் சமயம் அந்தப் பயங்கர மாளிகைக்குள் அடைக்கலம் புகுந்தேன்.

படிக்கட்டுகளில் ஏறியதுமே விசாலமான அறை; மூன்று வரிசைகள் உடைய பெரிய தூண்கள், சிற்ப வேலைப்பாடு அமைந்த மேல் கூரையைத் தாங்கிநின்றன. நெஞ்சம் திடுக்கிடும்படி அந்தஅறை எப்போதுமே வெறிச்சென்று இருக்கும். அன்று பொழுது போயும் அந்த இடத்தில் யாருமே விளக்கே ஏற்றவில்லை. கதவைத் திறந்து நான் உள்ளே நுழைந்ததுதான்; என் உள்ளம் விதிர்த்திட்டது. அறையில் அப்போதுதான் ஒரு பெரிய கோலாகலம் நடந்து ஓய்ந்த மாதிரி இருந்தது. பல பேர் மருண்டு நாலுபக்கத்துக் கதவுகள் வழியாவும், சாளரங்கள் மூலமாகவும் ஓடி மறைந்து கொள்வது போன்ற அமானுஷ்யமான பரபரப்பு! என் கண்ணுக்கு ஒன்றுமே புலப்படாது போகவே நான்

ஆச்சரியத்தால் வாய் பிளக்க நின்றேன். மயிர்க் கூச்செறிந்தது எனக்கு. வெகுநாள் மூடி வைத்திருந்த அத்தரின் மென்மணம் கும்மென்று என் நாசியை ஊடுருவிச் சென்றது. தீபமே இராத அந்தப் பயங்கர அறையில் நெடிய தூண்களுக்கு இடையே அப்படியே என் இரு கால்களும் நிலைத்து விட்டன. ஊற்றுக் குழாய்கள் உமிழும் நீர்த்தாரை சலசலவென்று பளிக்குத் தரையில் வழியும் ஓசை, விதார் எழுப்பும் அபூர்வமாவ ஸ்வரஜங்காரம், எங்கேயோ ஒரு பக்கம் பொற் சிலம்பு கொஞ்சம் நாதம், வேறொரு புறம் கலீரென நூபுரத்தின் சதங்கை ஒலி, தொலைவில் ஓர் இடத்தில் நாழிகை அறிவிக்கும் மணியின் வெண்கலக் குரல். இன்னும் தூரத்தில் “நஹப்தகா” வில் முழங்கும் மேளங்களின் சப்தம், காற்றில் ஊசலாடும் பெரிய விளக்குகளில் ஸ்படிக ஜாலர்களின் டிங்டினிங்கென்ற அரவம், வராந்தாவில் எங்கோ கூட்டினுள் கிடக்கும் புல்புல் பறவையின் தீங்குரல், பூஞ்சோலையில்வாழும் மயிலினம் அகவுவது யாவும் ஒன்று சேர்ந்து என் செவியுள் பூத உலகின் சங்கீதமாகவே ஒலித்தன.

என் புலன் ஐந்தும் அவசமாயின. கண்ணுக்கு எட்டாத அந்த மாயா விநோதம் ஒன்றே மெய், மற்றவைமெல்லாம் வெறும் பொய்யென்றே எனக்குத் தோன்றிவிட்டது. நான் நான்தானே? நான் ஸ்ரீமான் பலானருடைய மூத்த பிள்ளை, பஞ்ச வரி வசூலிக்கும் உத்தியோகஸ்தன், நானூற்று ஐம்பது ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் பேர்வழி, “ஹாத ஸூட்டுடன் டாக்கார்ட்” டில் ஆபீஸுக்குப்போகிற பெரிய மனுஷ்யன், இந்த விஷயமெல்லாம் மணி மூட்டத்தில் காணும் புதுமைகள்—அவ்வளவும் பொய், என்றே பாவிக்கலானேன். அந்த விசாலமான அறையில் பேயிருள் இடையே நின்றுகொண்டு உன் மத்தனைப்போல் ஓவென்று சிரித்தேன்.

அந்தச் சமயம், என்னுடைய முஸல்மான் ஆள் காரன் பிரகாசமாக எரியும் கெரொவின் விளக்கொன்றை எடுத்துக்கொண்டு அறையினுள் பிரவேசித்தான். எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதென்று அவன் நினைத்தானே என்னவோ! வெளிச்சம் தெரிந்ததும் எனக்கு நினைவு வந்தது. நான், இன்னொருடைய ஜேஷ்ட புத்திரன் ஸ்ரீமான் இன்னான் என்று கவனம் வந்தது.

நறுநீர் தூவும் ஓர் ஊற்றை, மெல் விரல்கள் தடவும் ஒரு யாழின் இசையை, கண்டோ கேட்டோ அனுபவித்தது இந்த லோகத்திலா, வேறு எந்த மாயா உலகிலா என்ற சந்தேகம். என்னைச் சுற்றிக் கொண்டது. மகா கவிகள்தான் இதன் ரகஸ்யத்தை உணர்வார்கள். நான் பரீட்சில் வேலை பார்க்கும்

ஓர் உத்தியோகஸ்தன், எனக்கு மாதச் சம்பளம், நாணூற்றைம்பது என்பது மட்டும் அவ்வளவும் உண்மை. சற்றுமுன் நான் மயலாகி நின்றிருந்ததை ஒருதரம் நினைத்துப் பார்த்துக்கொண்ட பொழுது எனக்குச் சிரிப்புத்தாங்கமுடியவில்லை. விளக்கண்டை இருந்த பத்திரிகையைப் பிரித்துப் பார்த்த வண்ணம் அசடுமாதிரிச் சிரித்தேன்.

பத்திரிகையைப் படித்ததும் மொகலாய மோஸ்தரான சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு சிறிய அறையொன்றில் விளக்கை அணைத்துவிட்டுப் படுக்கையில் படுத்தேன். எனக்கு எதிரே உள்ள சாளரத்தின் வழியாக, இருண்ட காடுகள் சூழ்ந்த ஆராலி மலையின் உருவு தெரிந்தது. அதன் சிகரத்தின்மேல் பிரகாசமான நக்ஷத்திரமொன்று பல கோடியுஜ்ஜை தூரத்தில் இருக்கும் வானகத்திலிருந்து “காம்ப” கட்டிலில் நீட்டிக்கொண்டிருக்கிற வரி வசூலிக்கும் இந்த துரையைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்தது. வியப்பைத் தரும் இந்தக் காட்சியில் ஈடுபட்டு நான் எப்போது தூங்கிப் போய்விட்டேனோ எனக்கே தெரியாது. திடீரென ஒரு சமயம் எனக்குத் தூக்கிப் போடும். விழித்துக் கொள்வேன். அறையில் எந்த விதமான சப்தமும் வருவதற்கு வேறு இல்லை. எந்த உருவத்தையும் காணவில்லை வெளியே தெரிந்த அந்தத் தாரகை அஸ்தமித்துவிட்டது. கிருஷ்ண பக்ஷத்துத் தேயும் நிலாவெளிச்சம், சற்றுத் தயக்கத்துடனேயே என் அறையுள் எட்டிப் பார்த்தது.

ஓர் ஆளும் என் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. ஆனால் என் மனசுக்கு மாத்திரம் யாரோ என்னை உலுக்கி உலுக்கி எழுப்பினாற்போல் இருந்தது. நான் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். அந்த அருவம் ஒன்றுமே பேசவில்லை. மோதிரம் அணிந்த தன் ஐந்து விரல்களாலும் ஒரு திசையைக் காட்டி என்னைப் பின் தொடரும்படி கட்டினையிட்டது.

நான் சந்தடி பண்ணாமலே சென்றேன். எத்தனையோ அறைகள் உடைய அந்தச் சூன்ய மாளிகையில் வேறு அரவம் எதுவுமே கேட்கவில்லை. நானும், எதிரொலி செய்யும் பெரிய சுவர்களருமே. அங்கே வேறு எந்தப் பிராணியும் இல்லை. போகப் போக எனக்கு அச்சம் தட்டியது; பூதபிசாசங்கள் விழித்துக் கொண்டால்? மாளிகையில் நான் பார்க்காத அறைகள் இன்னும் எத்தனையோ இருந்தன. அங்கே என்ன இருக்குமோ? அந்த நடுநிசிவில், சப்தம் செய்யாமல் காலடி வைத்து மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு, கண்ணுக்குப் புல்படாத ஒரு மாயா ரூபினியைப் பின் தொடர்ந்து எங்கே சென்றேனென்பது இன்றளவும் எனக்கே தெளிவாகத் தெரியவில்லை. எத்தனையோ குறுகிய இருண்ட வழிகள்,

எண்ணற்ற வராந்தாக்கள், அகல நீளமான பல கொலு மண்டபங்கள், காற்றே உட்புகாத பல ரகஸ்ய அறைகள் இவற்றை யெல்லாம் கடந்து சென்றேன்.

என்னை அழைத்துச் செல்பவன் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இருந்தாலும் அவளுடைய உருவம் என் மனக் கண்ணுக்கு மட்டும் பளிச்செனத் தென்பட்டது. அவள் அராபி நங்கை. மெல்லிய பட்டுச் சீலை மூலம் சலவைக்கல்லால் செதுக்கியது போன்ற அவளது கட்டழகு வெளிப்பட்டது. முகத்தை மெல்லிய “புர்கா” மறைத்துக்கொண்டிருந்தது. அரைக்கச்சில் ஒரு பிச்சுவா.

ஆயிரத்து ஓராவது இரவென்னும் அற்புத அராபிக் கற்பனை ராஜ்யத்திலிருந்து பறந்து வந்தானோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். கும்மிருட்டில், விளக்கெல்லாம் அனைந்துபோன பாக்தாத் நகரின் குறுகிய வீதிகளில் ஒருத்தி பின்னால் நான் பித்துக் கொண்டு அல்லற் படுவதுபோலவே பிரமை மூண்டது.

கடைசியில் அந்த அருவம் கருநீலத்திரை ஒன்று தொங்கும் இடத்தண்டை வந்து பட்டென்று நின்றது. கீழே எதையோ சுட்டிக் காட்டிற்று; கீழே நோக்கினேன். அங்கே ஒன்றுமே இல்லை. ஆனால் என் உடலுள் ரத்தம் ஓடாமல் உறைந்துவிட்டது. அப்புறம் மெதுவாக உணர்ந்தேன்; அந்தப் படுதாவுக்கு அருகில் தரைமீது வட்டுடை பூண்டு பீதிதரும் காபிரிக் கோஜா ஒருவன். அவன் மடியில் கூரிய வாள் பளபளத்தது. கால்கள் இரண்டையும் நீட்டி உட்கார்ந்தபடியே தூங்கி விழுந்துகொண்டிருந்தான். அருவம் அவன் கால்களைத் தாண்டிப் படுதாவின ஒரு புறத்தைத் தூக்கியது.

உட்புறம் தரையில் விரித்திருக்கும் பாரவிகநாட்டு ரத்தின கம்பளத்தின் ஒரு நுனி சற்றே வெளியில் வந்திருந்தது. அதன்மேல் வீற்றிருந்த ஆள் இன்னொன்று தெரியவில்லை. குங்கும நிறத்தில் பாயி ஜாமா போட்டுக்கொண்டு சரிகை தைத்த “சடா” அணிந்த இரு அழகிய சீறடிகள் ரோஜாவர்ண மக்மல் (வெல்வெட்) பஞ்சீணமீது ஸுகபாவத்துடன் படிந்திருப்பதைக் கண்ணுற்றேன். தரையின் ஒரு பக்கத்தில் நீலமான பளிங்குத் தட்டில் ஆப்பிள் நாச்பாதி, ஆரஞ்சு, திராசைக்கொத்து முதலிய கனிவகைகள். அதன் சமீபமாகவே ஒரு சிறு பீங்கான் தாலத்திலும் கண்ணாடிக் கோப்பையிலும் உருக்கிய பொன்போல் உயர்ந்த மதுரஸம் அதிதிக் கெனவைக்கப்பட்டிருந்தது. அறையிலிருந்து ஒருவித அற்புத தூபம் மெல்லிய சுருளாக வியாபித்துக் கொண்டிருந்தது. மயக்கத்தை உண்டாக்கியது அதன் ஸுகந்தம்.

மார்பு படபடக்க நான் எப்படியோ அந்தக் கோஜாவைத் தாண்டி வந்ததுதான் தாமதம்; சட்டென்று அவன் விழித்துக்கொண்டான். மடியிலிருந்த வாள் தட்டென்று தரையில் ஓசையுடன் விழுந்தது.

உடனே ஓர் அறல் வேட்டது. வாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்தேன். “காம்ப” கட்டில்மீது பயத்தினால் வேர்த்திட நான் உட்கார்ந்திருந்தேன். கீழ்வானில் வைகறை ஒளி. தேய்பிறை. தூக்கம் கெட்டுப்போன நோயாளியைப் போல் பசிலைநிறம் கொண்டது. என் மானிகையைச் சுற்றி நித்தியம் அலையும் அந்தப் பைத்தியக்காரன் மேஹூர் ஆலி, வழக்கம்போல் விடி காலையிலேயே, “விலகிப் போ” “விலகிப் போ” என்று கூவிக்கொண்டே இருந்தான். இவ்வாறு அந்த விசித்திரக் கதையின் ஓர் இரவு முடிவடைந்தது. இன்னும் ஆயிரம் ராத்திரி பாக்கி இருக்கிறதே!

பகலில் நான் நடத்திய வாழ்க்கைக்கும் இரவில் நடத்தியதற்கும் இடையே பெருத்த முரண்பாடு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஓய்ந்துபோய் நான் அதிகாலையிலேயே என் அலுவலைக் கவனிக்கச் சென்றுவிடுவேன். பயங்கரக் கனவுகளை எழுப்பும் இராக்காலங்களைச் சபிப்பேன். சாயங்காலம் திரும்பி வந்ததும் பகற் பொழுது நான் செய்ததெல்லாம் உபயோக மற்ற காரியமாகவே தோன்றும். பொழுதை வீணுக் போக்கினோமே என்று எண்ணிக் கொள்வேன்.

பொழுது சாய்ந்ததுமே ஒருவித வெறி என்னைத் தன் வலைக்குள் போட்டுக்கொள்ளும். நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன், வெளிவராத சரித்திர அலகியலின் அணியும் இந்தக் “கோட்”ரும் “ஹாற்”றும் எனக்கு ஒவ்வாமலே இருக்கும். அந்த இருண்ட யுகத்தில் நான் தலையில் சிவப்பு மக்மல் பெஸ் போட்டுக் கொண்டிருப்பேன். தளர்த்தியான பாயிஜாமா; ஆகாபாணிச் சொக்காய்; பட்டு அங்கி அணிந்து, வர்ண உருமாலில் அத்தர் சிகரெட்டைத் தொலைத்துவிட்டுப் பன்னீர் தலும்பும் ஹுக்காவின் பாம்பென நீண்ட குழலை வாயில் வைத்து உயர்ந்த அணைமீது வீற்றிருப்பேன். இனியாளுடன் கூடி மகிழ இராவேனக்காக ஆவலுடன் காத்திருப்பேன்.

இருட்ட இருட்ட, பல அதிசயமான காட்சிகள் தோன்றும்—வர்ணிக்கவொண்ணாத அதிசயங்கள்! விநோதக் கதையிலிருந்து சிதறுண்ட பல பகுதிகளைத் தென்றலின் ஒரு மூச்சு அந்த மானிகையின் அறை ஒவ்வொன்றிலும் புகுத்தியதுபோலவே இருக்கும். அங்கே நடக்கும் ரகஸ்யம் சிறிதளவே புத்திக்கு எட்டுமே தவிர முழுவதும் வெளிப்படாது. நானும் அந்த இந்திரஜாலத்தின் அடி நுனி காணாமல் இரவெல்லாம் அறை தோறும் சுற்றி அலை

வேன். சிதைவுறும் இந்த ஸ்வப்பனுவஸ்தையில் நடுநடுவே சிற்சில சமயம் மருதோன்றியின் மிருதுமணம் வீசும்; சில வேளை விதாரின் இன்னிசை ஒலிக்கும்; தென்றலின் அசைவில் மின்சுடரென இனியாள் எவளாவது முறுவல் செய்வாள். விம்மிப் புடைத்த அவளது மார்பை, சரிகை ஜொலிக்கும் கச்சு மறைத்துக்கொள்ளும். சிவந்த பாதங்களுக்கு அணியாக நுனி வளைவுள்ள பாதரகைகுகள் செந்நிறப் பட்டுக் குல்லாய் தலையில். அதன் தங்கக் குச்சு அவளது பிறை நுதலிலும் கவுள்மீதும் படிந்திருக்கும்.

அவள்மேல் மயலானேன்—இரவுக் குறியிடத்தில் அவளுடன் புல்ல ஒவ்வொருநாளும் விழைவேன். துயிலில் தோன்றும் இந்த ஸ்வப்பபுரியில் ஒவ்வொரு சந்திலும் சதுக்கத்திலும் அவளுக்காக எங்கித் திரிவேன்.

ஒவ்வொரு தினம் பெரிய நிலைக்கண்ணாடி எதிரே நின்றவண்ணம், இரு பாரிசபும் விளக்கை ஏற்றி விட்டு ஸாங்கோபாங்கமாக, ஷாஹாஜாதா (அரசுகுமாரன்) போல் சிங்காரம் செய்து கொள்ளும் சமயம் கண்ணாடியில் என்னுடைய பிம்பத்திற்குப் பக்கத்தில் நொடிப்பொழுது இளம் இராணி (பாரவிக) அழகியின் சாயை விழும். கண்ணிமைக்கும் நேரம் மோவாயை வளைத்து, கலக வேல் விழியைச் சமுற்றிக் காதற்கனலை எழுப்பிச் செல்வாள். இளமை வழியும் அக்கொடியிடையாள், நிருத்திய பாணியில் கடைக்கண் செலுத்திச் சிரித்தணுகி, கருத்தினால் விரக மூட்டிவிட்டுக் கண்ணாடியிலேயே மறைந்து போவாள். மலையகத்தின் நறுமணத்தைக் கொள்ளுகொண்டுவரும் ஒரு கடுவளி விளக்கை அணைத்து விடும். நான் உடைகையெல்லாம் கழற்றி விட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு இன்ப நினைவுகளில் ஆழ்ந்து பஞ்சணைமீது படுத்திருப்பேன். என்னைச்சுற்றி வீசும் அந்தக் காற்றை நுகருகையில்—ஆராலி மலைச் சோலையிலிருந்துவரும் அக்காற்றை, அனுபவிக்கும் போது—யாருடைய இதழ்களையோ பருகுவதுபோன்ற உவகை பிறக்கும். யாருடைய மெல்விரல்களையோ தொட்டது போன்ற சிலிர்ப்பு எழும். என் செவிக்குப் பலபேர் புட்குரல்போல் மிழ்ந்தும் சொற்கள் கேட்கும். என் முகத்துக்கு நேரே தாம்பூல வாசனை கலந்து யாருடைய மூச்சோ படும். என் நெற்றிக் கட்டுமேல் எந்த மெல்லியாளுடைய பூந்துகிலோ வந்து படியும். அடிக்கடி மெல்ல மெல்ல ஒரு மோகினி தன் உடல் வளைவுக்குள் என்னை அணைத்துக் கொண்டு விடுவாள். நான் திணறிப் பெருமூச்சு செறிவேன். அப்புறம் கலவியில் அவசமாகி இன்துயிலில் ஆழ்வேன்.

ஒருநாள் பிற்பகல் குதிரைமேல் ஏறி வெளியே செல்ல எண்ணியிருந்தேன். என்னை எதோ ஒன்று போகவிடாமல் தடுத்தது. ஆனால் நான் அதற்கு அடங்கிப் போகவில்லை அன்று. கொக்கியில் என்னுடைய “ஹாற்”றும், அரை நிஜாரும், சட்டையும் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அதை எடுக்கலாபென்று போன சமயம்—சுஸ்தா நதியிலிருந்து ஒரு சமுற்காற்று, மணலையும், ஆராலி மலைக் காட்டில் இருக்கும் சருகுகளையும் கிளப்பிக்கொண்டு என்னுடைய “ஹாற்”றையும், “கோட்”டையும் அடித்துக்கொண்டே போயிற்று. அந்தக் காற்றின் ஒலத்தோடு பெண்கள் பலர் கைகொட்டிச் சிரிப்பது போன்ற ஓசை படிப்படியாக உயர்ந்து கொண்டே உச்சாஸ்தாயியில் நின்று ஸூர்ய அஸ்தமனத்துடன் கலந்துவிட்டது.

அன்று குதிரைமேல் சவாரி போவது நின்று விட்டது. அதற்கு மறுநாள் தொடரே “ஹாற்”றும் “கோட்”டும் போடுவதை விட்டொழிந்தேன்.

மீண்டும் அன்று நடுநிசியில், படுக்கையில் திடீரென விழித்துக்கொண்டு கூர்ந்து கவனிக்கையில் யாரோ நெஞ்சு விரிய விம்மி விம்மி அழும் ஓசை கேட்டது. என் கட்டிலுக்கு நேர் கீழே, அந்தப் பெரிய அறையின் தரைக்கு அடியில், ஈரம் கசியும் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல், கண்ணீரும் கம்பலையுமாக, “என்னை இந்த இடத்திலிருந்து மீட்டுக் கொள்ளேன்—இந்தக் கொடிய மாயாஜாலத்திலிருந்து, இந்த மரணக் கலக்கத்திலிருந்து, நிராசை குடிகொண்ட இந்த ஸ்வப்ன வாழ்விலிருந்து என்னைக் கரையேற்றி, உன் குதிரைமேல் வைத்துக் கொண்டு மார்புறத் தழுவி, வனவனுந்தரங்களைத் தாண்டி, ஒளி மயமான ஓர் இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்வாய். என்னை மீட்பாய், இந்த நரகத்திலிருந்து” என்றது.

நான் யாரோ! அவளை எப்படி மீட்பது? நிலையின்றிச் சமுலும் அந்தக் கனவு வெள்ளத்தில் மூழ்கிக் கதறும் அந்தக் கற்பனை அழகியை நான் எப்படிக்கரையேற்றுவது? ஹே அபலரி, நீ இருப்பது உண்மையா? இதுவரை எங்கே இருந்தாய்? எரிபரந்த பாலைவின் நடுவே, தண்கயம் பாயும் ஈச்சந்தோப்பு நிழலில், எந்த நாடோடியின் பெண்ணே தெரியவில்லையே நீ? ஆறலைக் கள்வன் எவனாவது கொடியிலிருந்து மலரைச் சிதைப்பது போல் உன்னைத் தாயின் மடியிலிருந்து கவர்ந்து, மின்விசைப் புரவிமேல் ஏற்றி மணற் காட்டைக் கடந்து ராஜதானியிலுள்ள அடிமைச் சந்தையில் விற்றுவிட்டானா? பாதவுகாவின் கிங்கரன் உன் மலர்ச்சியைக் கண்ணுற்றுப் பொற் காசு ஈந்து, கடல்

கடந்து, தங்கச் சிவிகையில் வைத்து உன்னைத் தன் பிரபுவின் காணிக்கையாக அந்தப்புரத்தினுள் அனுப்பிவிட்டானா என்ன? ஆ! அங்கே என்ன என்ன ரகஸ்யங்கள் புதைந்து கிடந்தன ஸாரங்கியின் கழகம் மெல்ல எழும். சதங்கையின் கிண்கிணி ஒலிக்கும். ஷிராஜின் திராசைக் காலம் கிண்ணங்களில் வழிந்தோடும். வஞ்சம் கனலும் உடைவாள்கள் இருளில் மின்னும், விஷ ஜ்வாலையினால் உயிர்கள் துடிக்கும். மான் விழிகள் மருண்டுதுவரும். அங்கே என்ன ஆடம்பரம்! என்ன ஐசுவரியம்! என்ன கோரமான சிறையின் வேதனை! இருபுறமும் இரு பாவையர். மின்னூர் ஊனக் கை தூக்கிச் சாமரம் வீசும் அழகே அழகு! ஷாஹேன்ஷா பாதுஷாவே தம் அடியாளின், பாத கமலங்களுக்குக் கீழே மணியும் முத்தும் பதித்த பாதுகையின் பக்கத்தில் அமர்ந்திருப்பார். வெளியே வாசலில் யமதூதனைப்போல் ஹாப்வி காவலாளி, திவ்வியமான உடை தரித்து உருவிய உருடன் நிற்பான். கொலையும், ரத்தக் களரியும், இதயத்துள் நுரைக்கும் அழக்காரும், சதியாலோசனையின் சிக்கலும் ஒன்றாய்க் குழம்பிய அந்தப் பயங்கர ஐசுவரியப் பெருக்கில் அலைபட்டுப் பாலையின் வெம்மையில் வாடும் மலர்போல் வதங்கி எங்கு மறைந்தாயோ? ஒருவேளை, பின்னும் கொடுமரான படு குழியில் தள்ளித் துரைக்கப்பட்டாயோ?

அதே ஷணம், திரிடென அந்தப் பைத்தியகார மேஹேர் ஆலி “விலகிப் போ! விலகிப் போ! எல்லாம் பொய், பொய்!” என்று கூச்சலிட ஆரம்பித்தான். கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டு பார்த்தேன்; பொழுது புலர்ந்துவிட்டது. ஒரு வேலையாள தபாலில் வந்த கடிதங்களைக் கொண்டுவந்து என்கையில் கொடுத்தான். சமையற்காரன் எனக்கு ஒரு ஸலாம் வைத்து, “இன்றைக்கு என்ன சமையல் செய்யவேண்டும்” என்று என்னைக் கேட்டான்.

“இனிமேல் இந்த இடத்தில் இருப்பது உசிதமல்ல” என்று அன்றே என்னுடைய உடைமைகளை யெல்லாம் ஏறக் கட்டிக்கொண்டு என்னுடைய ஆபீஸ் இருக்கும் விடுதிக்கு வந்துவிட்டேன். அந்தக் கிழக் குமாஸ்தா கீம்கான் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான். நான் ரோஷங்கொண்டு என் வேலையைக் கவனிக்கச் சென்றேன்.

சாயங்காலம் ஆக ஆக, என் மனம் எதையோ நாடிச் சென்றது. வரி வசூல் கணக்கைப் பரிசோதிக்கும் வேலையிருந்தும் எனக்கு அது முக்கியமாகப் படவில்லை. எங்கேயோ போகவேண்டும் போகவேண்டுமென்று என் மனம் அடித்துக் கொண்டது. நிஜாயின் கீழ்ப்பார்க்கும் அந்தப் பெரிய உத்தியோகங் கூட எனக்குப் பிரமாதமாகத் தோன்றவில்லை. என்

னைச் சுற்றிலும் திகழும் ஒவ்வொரு விஷயம்—என், நான் உண்பது, உறங்குவது, திரிவது, வேலை பார்ப்பது எல்லாம்—சுடையற்றனவாகவே இருந்தன., வாழ்க்கையில் எதுவுமே துச்சமாகத் தோன்றியது.

பேனுவையும் வீசி எறிந்துவிட்டு, பேரேட்டைத் தொப்பென்று மூடி ஒரு மூலையில் தள்ளியதுமே வண்டியில் ஏறிக்கொண்டு மனம் போவையுமே சென்றேன். அந்தி வேளைக்குச் சரியாக வண்டியும் அந்த விசித்திர மாளிகைகளில், வாயிலே அணுகி நின்றுவிட்டது. விரைவாகப் படிக்களித்து ஏறி ஒரே தாண்டில் என் அறையினுள் நுழைந்தேன்.

அன்று எல்லாம் சந்தடியற்று இருந்தது. இருள் கவிந்த அறைகள் என்மேல் கோபத்தினால் முகத்தைக் கோணிக்கொண்டிருந்தன. அந்தக் காட்சி என் மனத்தை இளகச் செய்தது. யாரிடம் என் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்வது, யாரிடத்தில் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வதென்று தெரியவில்லை. வெற்று மனசுடன் ஒவ்வொரு இருட்டறையாக நான் சுற்றித் திரிந்தேன். ஏதாவது வாத்தியத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, “என்னை உருக்கும் கனலே! உன்னைவிட்டுப் பறந்துபோக யத்தனம் செய்த அந்தப் பூச்சி உன் அழகைப் பருகிச் சாவதற்கு மீண்டும் வருகிறது இந்தத் தடவை மன்னித்துவிடு. செய்த தவறுக்காக அதன் சிறகிரண்டையும் போக்கிவிடு. சுட்டுக் சாம்பராக்கு” என்று உரக்கப் பாடவேண்டுமென்று ஆசை பொங்கியது.

திடீரென மேலேயிருந்து என் நெற்றிமேல் இருதுளிக்கண்ணீர் விழுந்தது. அன்று ஆராலியின் மலை முகட்டில் இடியும் புடையுமாக மேகம் திரண்டிருந்தது. அந்தக் கார் இருளில் வனமும் சுஸ் தாவின் நீரோட்டமும் கறுத்து விளங்கின; ஏதோ ஓர் உற்பாதத்தை எதிர்நோக்குவதுபோல் அவை ஸ்தம்பித்திருந்தன. வானம் சினந்தது. கூர் உகிர் போன்ற மின்னல் இருளைக் கிளித்து விளையாடியது. கட்டுக்கு அடங்காத வெறியன் போல, காட்டகத்தினுள்ளிருந்து ஒரு சூறை பேரிரைச்சலுடன் எழுந்து கண்மண் தெரியாமல் ஆடியது. மாளிகையிலுள்ள பெரிய அறைகளின் கதவு சாளரங்கெல்லாம், “சுடேல்” என்று காற்றில் அறைபட்டன. இலைக் கதவுகள் மூலம் வரும் காற்றின் ஊதல் யாரோ அழுவதுபோன்ற பிரமையை மூட்டியது.

அன்று வேலையாட்கெல்லோரும் ஆபீஸ் விடுதியிலேயே தங்கிவிட்டனர். என்னுடன் யாரும் வரவில்லை. விளக்கு ஏற்றுவதற்குக்கூட ஓர் ஆள் இல்லை. மேகாந்தகாரம். இதோடு அமாவாசைக், கறுக்கல். உள்ளே மை இருட்டு.

இதனிடையே, ஒரு பெண்மணி கட்டிலின்கீழே ரத்தின கம்பளத்தின்மேல் கவிழ்ந்து படுத்தவண்ணம் இரண்டு கைகளாலும் தன் விரி கூந்தலைப் பிய்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பசலை பாய்ந்த அவளது நெற்றியில் மெல்லிய கீறாக ரத்தம் பொசிந்தது; நடுநடுவே வெறிச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். சில சமயம் விக்கிவிக்கி அழுதாள். மார்புக் கச்சைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு அறைந்து கொண்டாள். திறந்த சாளரத்தின் மூலம் காற்று, குபுகுபுவென்றுஉள்ளே பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. மழை பெருந்தூற்றலாகப் பெய்தது. அதன் சாரல் அவளது உடம்பை நனைத்து விட்டது.

அன்று இரவெல்லாம் ஓயாமல் அடித்தது புயல். அந்தப் பெண்மணியின் துயர் நிரம்பிய அழுகையும் ஓயவில்லை. பரிதாபம் மேலிட்டு, வேறு எதுவும் செய்யச் சக்தியற்றவனாய் அறைதோறு அலைந்தேன். யாருமே இல்லை! ஆறுதல் கூறுவதற்கு யாராவது இருந்தால்தானே? ஆனால் நெஞ்சை இளகச் செய்யும் அந்த அழுகை மட்டும் எங்கிருந்து வந்தது?

“விலகிப் போ! போ விலகி! எல்லாம் பொய்-பொய்!” என்று பைத்தியக்காரனுடைய கூச்சல் கேட்டது.

வானம் வெளுத்து வந்தது. இந்தப் பயங்கரப் புயற்காற்றையும் பாராமல் மேலேர் ஆலி, வழக்கப் படி மாளிகையைப் பிரதக்ஷணம் செய்துகொண்டே இருந்தாள். வழக்கமான கூச்சலுடன், “ஒருவேளை இந்த மேலேர் ஆலியும் என்னைப்போல் இந்த மாளிகையில் வசித்தானே? அதனால்தான் பைத்தியம் பிடித்துப்போய் இப்பாழும் கல்லின் வேட்டைக்கு ஆளாகி, ஒவ்வொரு நாளும் விடிகாலையில் சுற்றி அலைகிறானே” என்று எனக்குள் ஓர் எண்ணம் உதித்தது.

நான் உடனே, கொட்டுகிற அந்த மழையில் நனைந்து கொண்டேபோய் மேலேர் ஆலியை அணுகி, “மேலேர், எது பொய்?” என்று வினவினேன்.

என் வார்த்தைக்கு அவன் மறுமொழி தரவே இல்லை. என்னைத் தள்ளிக்கொண்டு, மலைப் பாம்பிடம் சிக்கிய பறவைபோல் விகாரமாகக் கூவிக் கொண்டே மாளிகையைச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடினான். ஏதோ ஒரு மோஷ வலையிலிருந்து தான் தப்புவதற்கு, “விலகிப் போ! போ விலகி!” என்று எச்சரிக்கை செய்துகொண்டிருந்தான்.

அந்தப் பெருமழையில், நானும் அந்த உள் மத்தனைப் போலவே, என் உத்தியோக ஸ்தலத்தை நோக்கி ஓடினேன். குமாஸ்தா கரீம்காளை அழை

த்து, “இதன் அர்த்தமென்ன? எனக்கு எல்லாம் தெளிவாகச் சொல்லு” என்றேன்.

கிழவன் சொன்னதன் சாராம்சம் இது; ஒரு சமயம் எத்தனையோ ஆன்மாக்கள் தம் ஆசை நிறைவேறாமல் வட்டமிடும் இடமாம் இம்மாளிகை. அபரிமிதமான ஸரஸகேளிக்கைகளும் சிற்றின்ப ஆட்பங்களும் அந்த இடத்தில் நிகழ்ந்தனவாம். அந்தக் காமவேட்கையையே-வியர்த்த மனோரதமே பெருஞ்சாபத்தீடாக இந்த மாளிகையின் ஒவ்வொரு கல்லிலும் ஊறி இருக்கிறதாம்! மனிதன் எவனாவது தெரியாமல் அகப்பட்டுக்கொண்டால் அந்தப் பிசாசங்கள், அவனைத் துளித்துளியாக உறிஞ்சிவிடுமாம். மூன்று இரவுக்கு மேல் இந்த விடுதியில் தங்கினவர்களில் மேலூர் ஆலி ஒருவனே உயிருடன் மீண்டு வந்தான். மற்றப்பேர் அதில் நுழைந்த பிறகு வெளியேறியதை யாருமே பார்க்கவில்லையாம்.

“ஆனால், நான் மீள்வதற்கு வழி ஒன்றும் இல்லையா?” என்று அவனைக் கேட்டேன், திகிலுற்று.

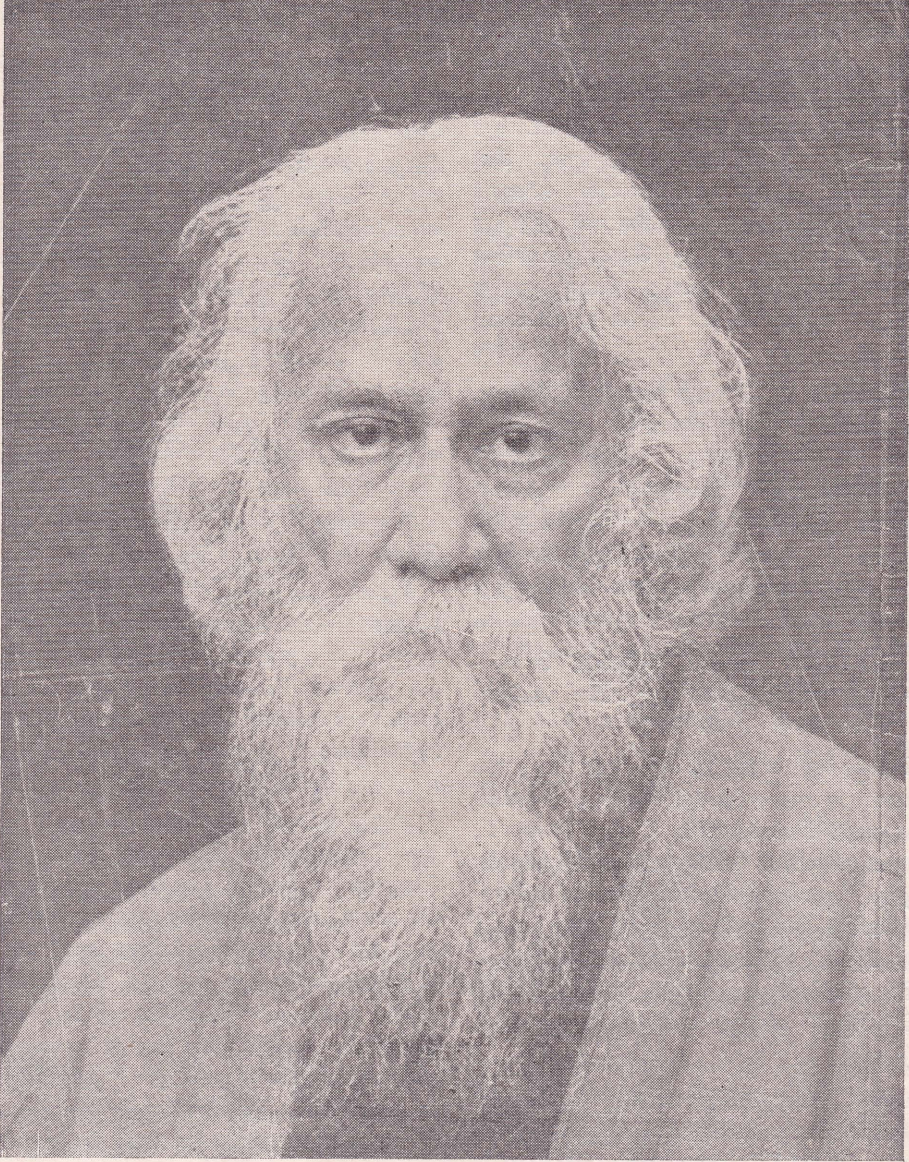
கிழவன் அதற்கு, “ஒரே வழிதான் இருக்கிறது. சற்றுக் கஷ்டந்தான்; அதைச் சொல்லுகிறேன். ஆனால் அதற்குமுன் இந்தக் குல்பாகில் வாழ்ந்த ஓர் இராணி (பார்க்கி) அடிமைப் பெண்ணின் வரலாற்றைக் கூறவேண்டியது அவசியம். அந்த மாதிரி அதிசயமான, இதயம் திடுக்கிடும்படியான சம்பவம் உலகத்திலேயே முன்பின் நடந்திராது” என்றான்.

அந்த சமயம் கூலிகள் வந்து, “வண்டிவருது, ஐயா” என்றனர். இவ்வளவு சீக்கிரத்திலா? மடமடவென்று பெட்டி படுக்கையெல்லாம் சுருட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்ததுதான், வண்டியும் வந்து நின்றது. முதல் வகுப்பில், அப்போதுதான் ஸுக நித்திரையிலிருந்து எழுந்த வெள்ளைக்காரன் ஒருவன், முகத்தை வெளியே நீட்டி, எந்த ஸ்டேஷனென்று கவனிக்கும் போது எங்களுடைய புதிய நண்பரைப் பார்த்துவிட்டு, “ஹல்லோ!” என்று கூப்பிட்டான். நண்பருக்குத் தன் வண்டியிலேயே இடம் அளித்தான். நாங்கள் இருவரும் இரண்டாம் வகுப்பில் ஏறிக்கொண்டோம். அந்தப் பாபுவின் பூர்வோத்தரம் எங்களுக்குத் தெரியாது. கதை முடிந்த பிறகும் அவர் அதைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை.

“பேர்வழி, நம்மை முட்டாள்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு இந்தக் கதையைச் சொன்னான். கதை அவ்வளவும் பொய்; கட்டினது பூராவும் அவனுடைய சரக்கே” என்றேன்.

இது விஷயமாக மூண்ட தர்க்கத்தால் எனக்கும் என்னுடைய தியாஸொபிஸ்ட் உறவினனுக்கும் அது முதல் மனஸ்தாபம் மூண்டுவிட்டது.

மஹாகவி தாகூர்.

வங்கத்துதித்த செங்கதிர் வேந்தன்

திரு. சி. வைத்தியலிங்கம்

வங்க பாஷையிலே புனைந்த ஓர் அற்புத கீதம் எழுப்பிய நாத அணுக்கள் அக்கீதப் பிரவாகத்துடன் அமிர்த ஊற்றாய்ப் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. தம்பூரும், லித்தாரும், வீணையும் தப்லாவும் கலந்து இன்னிசை அலைகளைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தன. நாடக அரங்கத்திலே ராதா—கிருஷ்ண

நடனத்தின் ஓர் காட்சி நடந்துகொண்டிருந்தது. ராதை கிருஷ்ணனை மயக்கி, வெற்றிகொள்ளும்போது அவனை ஜெயகெர்வத்துடன் ஓர் பார்வை பார்த்தாள். சபையில் இருந்தவர்களை உணர்வுபூர்வமாகப் பிருந்தாவனத்தில் ராதையுடன் இருப்பதாகக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தார்கள். துரிதமாய் இன்னிசைக் கருவிகள் தெறித்தன. ஊடல் நீங்கி ராதையும் கிருஷ்ணனும் ஆனந்த நடனம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுதே, மெல்ல மெல்ல இன்னிசை மறைந்தது; திரையும் வீழ்ந்தது.

நாடக மேடையின் ஓர் கரையிலே இக் காட்சியை அமைத்த கர்த்தா, அமைதியாய் சாந்தமூர்த்திபோல் இருந்தார்.

பஞ்சபோன்ற தாடி; எண்பது ஆண்டுகளாய் அள்ளிப் பருகிய ஞான ஒளி ஜ்வலிக்கும் கண்கள்; ஓர் அரிய தத்துவம்போல் நீண்டு உயர்ந்த நாசி, கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஓர் அற்புத சோபை தேங்கும் முகம். வேதகாலத்துப் பரதகண்டத்திலிருந்து தவறி விழுந்த மஹிஷியா? ஆனால் அந்த நீண்ட துரிதமான கைவிரல்கள்? அகன்று காதளவோடிய கனவு காணும் லோசனங்கள்? துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கும் வாய் இதழ்கள்?

ரவீந்திர-நாத் தாகூர் ஒரு மஹாகவி. நான் பிறந்த பொன்னாடகிய வங்க தேசத்து மலாதி, குலும் ஷண்பக, ஸாந்தல், செபாலி முதலிய மலர்களைக் கொய்து தேன் கலந்த இனிய மாலைகளைப் புனைந்து மகிழும் ஓர் அற்புதக் கவி.

தனது ஏழாம் பராயம் தொடங்கி இன்றுவரையும் ஒலியாலும், வர்ணத்தாலும், லயத்தாலும் அதி செளந்தர்ய சித்திரங்கள் வரையும் ஓர் சைத்திரிகள்.

உலகத்திலுள்ள அழகுப் பொருட்கள் எல்லாவற்றிலும் காதல் கொண்டு, அவைகளைத் தன் ஆத்மாவுடன் கலக்க அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருக்கும் மாபெரும் காதலன்.

புதிய தத்துவங்களையும், லட்சியங்களையும் சிருஷ்டித்து விளக்கும் ஞானசிரியன் நவ இந்தியாவின் புலரிக் காலத்தை அறிவுறுத்தும் காலதேவனாகவும் விளங்குகிறார்.

தெய்வ நம்பிக்கையிலே ஊறி இருப்பவர்கள் பரத பூமி வாசிகள். சமயமே அவர்களின் உயிர்நாடி. ஹிமாசலம் முதல் கன்னியாகுமரி ஈறாக உள்ள இப்பெருநில பரப்பிலே தோன்றிய யோகிகள், அடியார்கள் முதலானோர் பக்திசம் ததும்பி ஓடும் பாக்களினாலே தங்கள் தங்கள் சமய நெறிகளை நிலை நாட்டி வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே அடியார்க்கும்

புலவர்களுக்கும் மற்றைய நாடுகளைப்போலல்லாது இந்திய தேசத்திலே ஓர் தொடர்பு ஏற்பட்டு வந்திருக்கிறது. அதனால் ரவீந்திரரையும் ஒரு தீர்க்கதரிசி என்று போற்றுகிறார்கள். ஆனால் முதன் முதல் அவர் ஓர் கவிஞன். அதன் பின்பே ஞானசிரியர் ஆவர்.

தாகூர் கவிஞனாகவே பிறந்தார். கவிதை அவர் ரத்தத்துடன் கலந்து பிறந்தது. சூழ்ந்தையாய் இருக்கும்போதே இயற்கையின் வனப்பிலே அவர் மனம் தோய்ந்து கிடந்தது. இயற்கைத் தோற்றங்களைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் தன்னைச் சூழ்ந்து ஓர் நண்பன் மிக மிக நெருங்கிய ஆருயிர் நண்பன் இருப்பதாய் உணரலானார். அவன் புதுப்புது உண்மைகளையும், அழகுகளையும் விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனது பெயர் தெரியாதபடியால் அவனை ஆசையுடன் அழைக்க வழியில்லாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருந்தார்.

சூழ்ந்தைக் கவியாகிய தாகூர் “பிறைச் சந்திரன்” முதலிய பாட்டுக்களில் மழலை மொழிகளால் கேள்விகள் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். சூழ்ந்தைகளின் சபாவமும், அவர்கள் மனோபாவமும் மனத்திரையிலே விழும் நிழலும் வெளிச்சமும் எவ்வளவு அழகாகக் கவிஞன் வர்ணித்திருக்கிறார்.

மஹா காதலனாகிய தாகூர் ஒருவராலேயே “தோட்டக்காரன்” என்ற காதற் பண்களைச் சிருஷ்டிக்க முடியும். அது அவரது சிறந்த சிறு காவியங்களுள் ஒன்று. காதலால் வாடும் இளைஞரின் மன எக்கங்கள், இருதயக்குமுறல்கள், நரம்புகளிலே ஊறிப் பாயும் இன்பப் பெருக்குகள், மனசிலே, சாசுவதமாய் இசைத்துக் கொண்டிருக்கும் இன்னிசை அமிர்த துளிகள் எல்லாவற்றையும் கவிஞன் ஓர் அழகிய காதல் பாமாலையாகப் புனைந்து தன் காதலியாகிய அழகுத் தேவதைக்கு நிவேதனஞ் செய்கிறார்.

அவருக்கு அழகுள்ள பொருட்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரு விருப்பம். அழகுள்ள மலர்கள், அழகுள்ள சித்திரங்கள், அழகுள்ள கீதங்கள், அழகான மனோராஜ்யங்கள் இவைகள் எல்லாம் அவர் உள்ளத்திலே உணர்ச்சி அலைகளை உண்டாக்கி புதுத் தத்துவங்களை விளக்கிக் கொண்டிருக்கும்.

உலகம் முழுவதும் இந்த அழகுப் பொருட்களுக்காக ஓடித்திரிகிறார். பாடுகிறார் கவிஞர்: “என் மனம் நிலை கொள்ளவில்லை; எங்கெங்கோ எட்டாத பொருட்களை அடைய என்மனம் எங்கி நிற்கிறது. எங்கோ. மனத்திற்கும் எட்டாத திகந்தத்தின் எல்லையைத் தழுவு என் ஆத்மா விளகிறது. ஒன்றுக்கும் எட்

பாத பொருளை! உனது புல்லாங்குழல் என்னைக் கூவி அழைக்கிறது. ஆனால் மறந்துவிட்டேன். பறந்து வருவதற்கு என்னிடம் சிறகு இல்லையே” புலவனின் இந்த ஓட்டம் நிரந்தரமானதா! இதற்கு முடிவே இல்லையா?

கவி, நீல விசம்பிலே பூர்ணப் பொலிவுடன் பவனி வந்த காலம் நீடித்திருக்கவில்லை. அவருக்கு வயசு நாற்பது ஆனதும் காலச் சக்கரம் சுழன்றது. கவியின் வாழ்க்கையிலே வலந்தன் உச்ச ஸ்தானத்தை அடைந்து கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவருடைய மனைவி மிருணினி அதன்பின் இரு குழந்தைகள் மூவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராக மறைந்து போனார்கள். தாசூரைச் சுற்றிலும் காரிருள். ஒரே கண்ணங்கரேலென்ற இருள் கப்பிக் கொண்டது.

ஆனால் அக்காரிருளிலே ஒரு ஜோதி—அற்புதமான பேரொலிப் பிளம்பு—தோன்றியது.

சோகத்தினாலே அவரது மனம் அலைந்து நிலையில்லாமல் திரியவே, தன் சந்ததியாருக்கும் தேசத்திற்கும் தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்ற ஒரு மன வைராக்கியம் அவர் மனதிலே உதித்தது. உலகத்திலே இருக்கும் ஒரு அணுத்தானும் அழிந்து போவதில்லை. மரணம் என்றால் அதுதான் நிறைவு. சம்பூர்ணம் என்பதை அவர் அறிந்தார்.

ரவீந்திரரின் வாழ்க்கையிலே இதற்கு முன் எல்லாம் மனக் குழப்பம், அலைச்சல், நீர்ப் பெருக்கு; இப்போது நிறைவு, தூய்மை சாந்தி ஒக்கம். தன் வாழ்க்கையின் மதியம் திரும்பிப் பொன்மாலையை நோக்கிப் போகும் வேளையிலே கவிஞன் தெளிந்த தூய வெண்மையான உள்ளத்துடன் பெருமானின் சந்நிதிக்குப் புறப்படுகிறார்.

யௌவனத்தின் அன்புக் கனலையும் மனத்தில்குழப்பத்தையும் பதைபதைப்பையும் தோட்டக்காரனில் காண்கின்றோம். ‘கீதாஞ்சலி’யில் பேரின்பத்தை வேண்டி பெருமானை மன்றும் பக்தகைத் தாசூர் காட்சி தருகிறார்.

கவிஞனின் உள்ளம் பெருமானுடன் புல்லிப் புணர்ந்து அந்த இன்ப நிலையிலே சுதந்திரமாக வாழவேண்டுமென்று தவங்கிடக்கிறது. அப்பெரு வாழ்வை வேண்டி சொல்லிய இன்னிசையும் சுவை நிறைந்த சொற்றொடரும் கலந்த கீதங்களினாலே தேவ தேவனுக்குப் பாமாலை சூடுகிறார்.

“ஈசனே ஒரு கணப்பொழுது யான் உன்னருகிருந்திந் கருளல்வேண்டும். ஏழையேன் செய்வதற்காகவுள கருமங்கள் பின் செய்குவேன்”—என்று இரந்து நிற்கும் பாவலன் அப்படி அருளைப்

பெறவிடில் “நேசமுற நின்முகம் காணதிருக்கிலென் நெஞ்சு தடுமாறியழியும்” என்று பரிதாபமாக முறையிடுகிறார்.

பரமாத்மாவுடன் இரண்டறக் கலக்க வேண்டும் என்ற ஆசை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வரவே “சின்னஞ்சிறிய மலரிந்தச் சிறிய மலரைக் கொய்திடுவாய், இன்னுங் காலஞ் செல்லிடுவாளி இழந்து வாடி விழுந்திடுமே” என்று தான் கெட்டு அழிந்து மறைந்து போகுமுன் பேரின்ப வாழ்வைக் கொடுக்கும்படி வேண்டுகிறார்.

ரவீந்தர நாத்தாசூர் ஒரு பெரும் கவி மாத்திரமல்ல. அவர் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளர். நாவல் ஆசிரியர், நாடகாசிரியர்.

தாசூரின் சிறுகதைகள் வங்க பாஷையிலே வசன நடைவிலே ஒரு பெரும் புரட்சியை உண்டாக்கிவிட்டன. பண்டிதர்கள் கையாளும் வசன நடையைத் தள்ளி, கவி தாசூர் ஜனங்கள் பேசும் சாதாரண நடையையே தழுவித் தன் கதைகளை எழுதினார். “பத்திராதிபர்” என்னும் சிறுகதை பண்டிதர் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களைத் தாக்குவதற்கு எழுந்த கதையேயாகும். “படித்துறை சொன்ன கதை” யில் குஸூம என்னும் ஓர் சிறுமி விவாகத்தின் பின் புகக்கம் சென்றுவிட்டு, விதவையாய் தன் கிராமம் திரும்புகிறாள். அங்கே ஒரு வாலிப சந்நியாசியைக் கண்டு அவனையே காதலித்து தன் மனதில் இருத்திப் பூசிக்கிறாள் இதை அறிந்த சந்நியாசி தன்னை மறந்து விடும்படி அவளைக் கேட்டுக் கொள்ளவே, அவன் வேண்டுகோளைத் தட்டமாட்டாது, கங்காதேவியின் மடியிலே சரன் அடைகிறார். உடன் கட்டை ஏறும் வழக்கம் இப்பொழுது இந்தியாவில் இல்லை. இருந்தாலும் வேறு வேறு ஆயிரம் வழிகளாலே ஹிந்துமதப் பெண்கள் தங்கள் சுகங்களைத் துறந்து தியாகஞ் செய்கிறார்கள். இதே கதையின் படிப்பீன.

இன்னொரு கதையில் “சுபாஷினி” என்னும் ஊமைப் பெண்ணை எங்கள் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறார். பேசமுடியாத இந்த ஏழைக் குழந்தையின் மன ஓட்டங்களைச் சித்திரிக்கும் இப் புலவர் கோமான் சொல்லுகிறார்: “ஆனால் இங்கே அவளுக்காக இயற்கைத் தேவியே பேசினின்றாள். சிற்றற்றின் சலசலப்பு, நாட்டுச் சனங்களின் பேச்சொலியும் படகோட்டிகளின் கீதங்களும் குருவிகளின் ஆரவாரமும், விருசுங்களின் இரைச்சலும் அவள் இருதய நடுக்கத்துடன் சம்மேளித்து ஒன்றாய்க் கலந்திருந்தன. அவை ஒன்று சேர்ந்து நாதத்தின் ஓர் பேரலைபோல் அவளது அமைதியற்ற ஆத்மாவைத் தாக்கின. இயற்கையின் இந்த ஒலியே ஊமைப்

பெண்ணின் பாஷை. நீண்ட புருவமோடிய கருவிழி களின் பாஷையே அவளைச் சூழ்ந்திருந்த உலகத்தின் பாஷை” இயற்கையும், மானிட வர்க்கமும் ஒன்றே, ஒன்று மற்றதன் கூறே என்ற அவரது தத்துவத்தை இக்கதையில் விளக்கியிருக்கிறார்.

அவர் எழுதிய நாவல்களுள் ‘கோரா’ ‘குமுதினி’ என்ற இரண்டுமே என் மனதை அதிகம் கவர்ந்தவை. தாகூருக்கு ஜாதிமத வேற்றுமைகளில் நம்பிக்கையில்லை. வைதீக ஒழுங்கங்களையும் கொள்கைகளையும் உடைத்தெறிந்து ஓர் நவபாதம் அமைக்க வேண்டுமென்பதே அவரது விருப்பம் “எங்கு உலகம் குறுகிய குல கோத்திரச் சுவர்களால் துண்டு துண்டாகப் பிளக்கப்பட்டிலதோ...எங்கு பகுத்தறிவென்னும் தெள்ளாறு வழி தப்பிச் செத்த பழக்க வழக்கமென்னும் வரண்ட வனாதர மண்ணில் புகாதோ. எங்கு மனம் உன்னால் முன்னே நடத்தப்படுகிறதோ, அந்தச் சுதந்திரவிண்ணில் என் அப்பனே! எனது நாடு விழிக்க அருள்” என்று பாடுகிறார். இந்தத் தத்துவத்தை விளக்கும் “கோரா” என்னும் நாவலில் ஒரு ஆங்கிலச் சிறுவன் வங்காளியால் வளர்க்கப்படுகிறான். வயது வந்ததும் ஆங்கிலேயரை வெறுக்கிறான். கலட்சியில் தானே ஒரு ஆங்கிலேயன் என்று அறிகின்றான். பாஷையும் மதமும் நிறமும் துவேஷங்களுக்குக் காணாமாயிருக்கின்றன. சகல ஜீவராசிகளும் ஒரு தாய் பெற்ற குழந்தைகளே என்னும் உண்மை தெளிவாய் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“குமுதினி” என்னும் சிறுமி தன் மன்கிலே! அமைந்த லட்சிய புருஷனைக் காணாது மூலை மூடுக்கு களிலெல்லாம் அவனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறான். அவளது மனோபாவங்களையும், மன அனுக்கங்களையும் நேரிலே நாங்கள் பார்க்கிறோம். நாங்களும் அவளுடன் கூடி அனுபவிக்கிறோம். உலக மஹா புலவர்களாகிய ஷேக்ஸ்பியரும், விக்டர் ஹியூகோவும் தேகிலேவும் ஜனங்களின் உணர்ச்சிகளையும் கொந்தளிப்புகளையும் வடித்து கதா பாத்திரங்களை அபூர்வமாய் அடைத்திருக்கிறார்களென்பது உண்மையே. என்றாலும் தொட்டதை எல்லாம் சுவர்ணமயமாக்கும் இக் கவிஞர் பெருமானின் மந்திரக் கரங்கள் படவே, அவரது கதா பாத்திரங்கள் தனி உருவும் புது மலர்ச்சியும் மெருகும் பெற்று நம் கண்முன்னே வந்து நிற்கின்றன.

தாகூரின் நாடகங்களுள் “தபால் ஆபீஸ்” “சித்ரா” என்னும் இரண்டும் பிரதானமானவை. தபால் ஆபீஸ் என்னும் நாடகத்தில், அமல் என்னும் பச்சைக் குழந்தை உலக வாழ்க்கையைக்

கவனித்து ஈற்றில் இறைவனை அடைய விரும்புகிறான். “சித்ரா” என்னும் நாடகம் கவியின் பூங்காவனத்திலே மலர்ந்து தொங்கும் ஓர் அபூர்வ புஷ்பம். இந்நாடகம் ரவீந்திரர் நல்ல யௌவனத்தின் பூரிப்பில் இருந்த சமயம் எழுதப்பட்டது. இயற்கையின் அழகிலே கவியின் மனம் தோய்ந்து வசந்த கால குயில் போலப் பாடுகிறார். “சித்ரா”வில் கவிஞர் காதலுக்கும் அழகுக்கும் பூமாரி பொழிகிறார். காதலி தன் மன ஆசை நிறைவேறாமல் எங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த நிரந்தரமான மன ஏக்கத்திலே அவளுக்கு ஒரு மனநிறைவு கிடைக்குமா?

தாகூர் ஒரு விஸ்வ கவி. அவரது கீதங்களை வங்காளத்தில் மாத்திரமல்ல உலகம் முழுவதிலும் போற்றுகிறார்கள். இந்தியா முழுவதும் பாடுகிறார்கள். இந்தியர்களோ இசைப் பிரியர்கள். தாகூரின் கீதங்களும் மெட்டுகளும் என்றால் வெறிகொண்டவர் போலாகிவிடுகிறார்கள். கங்காநதிப் பிரதேசத்தில் இளம் பெண்கள் தண்ணீர் மொள்ளும்போது பாடுகிறார்கள். காஷ்மீர் தேசத்துப் படகோட்டிகள் தங்கள் துடுப்புக்கிணையப் பாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். காவிரியாற்றங்கரையிலே உழவர் வயல்களிலே எருவடிக்கும் பொழுது பாடி மகிழ்கிறார்கள். “ஜனமன அதிநாயக ஜயஹே! பாரத பாக்ய விதாத” என்னும் “பிரபாத்கீதம்” தேசிய கீதம்போல் இந்தியா முழுவதும் பாடப்பட்டு வருகிறது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன், பாரத மாதா தன் முதற் புதல்வனாகிய தாகூரை இலங்கைக்குக் கலைச் செல்வங்களுடன் அனுப்பியிருந்தாள். தாகூரின் கீதங்களை அநேக இடங்களில் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அன்றைய அந்திப் பொழுது, புலவன் தன் “வெல்வெற்ற” போன்ற குரலிலே தனது கீதங்கள் சிலவற்றை “சிருஷ்டிகர்வத்தோடும் உணர்ச்சிப் பெருக்கோடும்” பாடியதைக் கேட்டவர்களே இக் கீதங்களின் பூரண இனிமையையும் அனுபவித்தவராவர். பொற்கம்பிபோன்று எழும்பிய இன்னிசை அலைகள் கீழ்வீழ்ந்து, கேட்டும் கேளாமலும் ஊர்ந்துபோய் மறைந்து, எங்களை மயிர் சிலிர்த்துச் செய்து திரும்பவும் படிப்படியாய் மிதந்து வந்தன. அந்தமென் குரலின் மறைவு! கேட்கும் இசையிலும் கேளாத இன்னிசை இனிமையானதா? தாகூருக்கு என்பது வயது நடக்கிறது. தனது லட்சியங்களுக்கும் தத்துவங்களுக்கும் சிறகு கொடுத்துச் “சாந்திநிகேதனில்” பறக்க விட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவரது மாலைப் பொழுதும் பிறந்துவிட்டது. “பிறந்த பொன் மாலைபும் பெருகு சாந்தியாய்.”

இரவீந்திரரும் இசையும்

திரு. லயனல் எதிரிசிங்கா (அரசினர் இசைக்கல்லூரி அதிபர்)

இரவீந்திர நாட் தாகூர் சிறுவயதிலேயே கலைகளின் இருப்பிடமாகத் திகழ்ந்தார். அவர் இசை வாணராகவும், நடன விற்பன்னராகவும், ஓவியராகவும், சிறந்த சிற்பியாகவும், எழுத்துத் துறையில் கைவந்தவராகவும் விளங்கினார். இத்துணை ஆற்றல் வாய்ந்த அப்பெரியார் ஆத்மீகத் துறையில் இறங்கி பாரதமக்களின் அன்புக்குப் பாத்திரராகி “குருதேவர்” என்றழைக்கப்படும் பெருமையையும் பெற்றார். இந்திய கண்டத்திலே அக்காலத்தில் பேர், புகழுடன் இலங்கிய வடஇந்திய சங்கீத வித்துவான்களிடம் சரம், இராகம், தாளம் என்பனவற்றையும் வடஇந்தியாவின் புராதன சங்கீதக் கலைகளான துருபத், தமார் முதலியவற்றையும், சாஸ்திரீய இசைப்பிரிவுகளான கியால், துமரி, டப்பா, கசல் என்பவற்றையும், பக்தி கீதங்களான கவாலி, பஜனை, கீர்த்தனம் ஆகியவற்றையும் கற்றார். பெற்றுகரிய ஆற்றல்களை யெல்லாம் ஒருங்கே பெற்றிருந்த தாகூர் இயற்றிய காவியங்கள் மனதைக் கவரக் கூடியனவாய் விளங்கின. அவர் ஆக்கிய நாடகங்கள் வங்க இலக்கியத்தை வளர்க்கப் பெரிதும் உதவின. சிருஷ்டிக் கலையில் அன்றாட நிகரற்றவராகத் திகழ்ந்தார். ஓவியக்கலைத்துறையில் எல்லா அம்சங்களையும் துறைபோகக் கற்ற பெருமை தாகூருக்கு உண்டு.

சங்கீத சாகரத்தில் நீந்தித் திளைத்த ரவீந்திரர் இயற்றிய காவியங்களெல்லாமே கீதங்களாகப் பரிணமித்தன. மேலே கூறிய துருபத், தமார் போன்ற புராதன இசை நுட்பங்களையும், சாஸ்திரீய இசைப் பிரிவுகளையும் சேர்த்து புதியதொரு இசைப்பிரிவை உருவாக்கினார். இப்பிரிவு, ஜனரஞ்சகமாகி “ரவீந்திரகீதம்” என்ற புதுப் பெயரையும் பெற்றது. “ரவீந்திர கீதத்தை”ப் பாடும் பொறுப்பையும், அக்கீதங்களுக்கு இசைகூட்டும் பொறுப்பையும், பாடுவதிலும், எஸ்ராஜ் வாசிப்பதிலும் பெயர் பெற்று விளங்கிய தினேந்திர நாட் தாகூர் ஏற்றார். இவர் ரவீந்திரரின் நெருங்கிய உறவினர். தனது சிறிய தகப்பனார் வாயிலிருந்து வெளிவரும் ஒலிகளை யெல்லாம் சேகரித்து நூல்வடிவில் கொண்டு வந்த பெருமை தினேந்திரரையே சாரும். தினேந்திரர், ரவீந்திரருக்கு முன்பே இறையடி சேர்ந்து விட்டார். அவருக்குப் பின் ரவீந்திரர் சங்கீதத்தை இசைப்பதற்கு உறுதுணையாயிருந்தவர் சாந்தி

நிகேதன ஆசிரிய ரொருவரின் மகனான ரவீந்திர சங்கீதாசிரியர் சாந்திதேவகோஷ் ஆவார்.

கதகனி, மணிபுரி, பரத நாட்டியங்களின் சிறப்பம்சங்களையும், வடஇந்திய கிராமீய நடனங்களான பிரதச்சாரி, சன்தாலி என்பவற்றிலுள்ள சில பண்புகளையும் கலந்து புதிய தொரு நாட்டியக் கருவைத் தோற்றுவித்தார். ரவீந்திரரின் கீதத்திலே உலக நடனப் பண்புகளையும் கலந்து கொண்டதனாலே அது “ரவீந்திரகீதம்” எனப் பெயர் பெற்றது. குருதேவரின் காவியங்களுக்கேற்ற முறையிலே வாத்தியக் கருவிகளையும், புதிய நடன முறைகளையும் ஆக்கிக் கொண்டதால் “ரவீந்திரர் சங்கீதம்” பூரணத்துவமுடையதாய் இலங்கியது. அவரது காவியங்கள் இராக, தாளத்திற் கிணங்க இயற்றப் பட்டமையால், வாத்தியக் கருவிகளை அவர் நினைத்த விதத்தில் உபயோகிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. இந்த சங்கீதப் பின்னணியில் அவர் பல நாடக காவியங்களை இயற்றி, அரங்கேற்றியிருக்கிறார்.

அவர் தனது சங்கீதத்திலே வட இந்திய சங்கீதத்துக்கு இழுக்கு ஏற்படாத விதத்திலே மேலைத் தேயச்சங்கீதப் பண்புகளையும் சேர்த்திருப்பதிலிருந்து அவர் ரவீந்திர சங்கீதத்தை உருவாக்க எவ்வளவு பயபக்தியுடன் உழைத்திருக்கிறார் என்பது தெரிய வரும். பன்னெடுங்காலமாக நாட்டில் வழக்கிலிருந்த சங்கீதப் பண்புகளைப் புறக்கணிக்காது, புதிய சங்கீதத்தை உருவாக்கும் பெரும் பொறுப்பை அப்பழுக்கின்றிச் செய்து முடித்திருக்கிறார். மற்றெல்லா இனத்தவரும் தமதெனக் கூறத்தக்க இசையையுடையவராயிருப்பது போன்று, வங்காளிகளுக்கும் வங்கச்சங்கீதம் இருந்தது. எனவே ரவீந்திரர் புதியதொரு வங்க சங்கீதத்தை உருவாக்க வில்லை. அவர் புதிய தொரு சங்கீதத்தை, பழமையிலிருந்து, உருவாக்கினார். எனவேதான் இது “ரவீந்திரர் சங்கீதம்” என உலகத்தவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

குருதேவரின் படைப்புகள் இவ்வளவு தூரம் வெற்றிகரமாகியதற்கு இன்னுமொரு காரணமுண்டு. அவர் வாழ்க்கையில் பந்தமின்றி வாழ்ந்ததே இதற்குக் காரணமாகும். வெளித் தொடர்புத் தொந்தரவுகளில்லாத சாந்திநிகேதனத்தையும், மற்றெல்லா வாய்ப்புகளையும் பெற்றிருந்ததனாலே அவரது படைப்புகளை உடனுக்குடன்

உரை கல்லில் தீட்டிப்பார்க்கக் கூடியதாயிருந்தது. அவர் பணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டிய சூழ்நிலையிலிருக்கவில்லை. அவருக்கு வெற்றியை ஈட்டித் தந்தவர்கள் பலர். ஓவிய விற்பன்னர் நந்தலால் போஸ், அவரது குழந்தைகள், தற்பொழுது சாந்திநிகேதன சங்கீதத்துறைத் தலைவர் சொய்லஸ் ரஞ்சன் மஜும்தார், அவரது பாரியார், குருதேவரின் புகழ்பெற்ற பேத்திமார், மற்றும் பலர் குருதேவருக்கு உறுதுணையாயிருந்துழைத்தார்கள்.

சாந்திநிகேதனத்தில் அன்று போதிக்கப்பட்ட இசை இன்று வழக்கிலிருக்கும் வட இந்திய சங்கீதமேயாகும். எனினும் சாந்திநிகேதன மாணவர்கள் ஆரம்பத்தில் வடஇந்திய சங்கீதத்தை முறைப்படி கற்கிறார்கள். அதன் பிறகு ரவீந்திர சங்கீதத்தைக் கற்கின்றனர். அங்கே பாடங்கள், ஆரம்பத்திலேயே மாணவர்கள் இராகம், தாளம், நடனம் ஆகியவற்றில் நல்ல தேர்ச்சியைப் பெறக் கூடியதாகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன.

குருதேவருக்கும், இலங்கைக்கும் நீண்ட தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளது. காலியிலுள்ள, மகிந்த வித்தியாலயம் இத்தொடர்பில் முன்னணியில் நிற்கின்றது. அக்காலத்தில் இக்கல்லூரியில் அதிபர்களாயிருந்த காலஞ்சென்ற எவ். எல். வுட்வர்ட், காளிதாஸ்நாக், எவ். ஜி. பியர்ஸ் ஆகியோர் குருதேவருடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் அழைப்பை ஏற்று ரவீந்திரர் பன்முறை ஈழம் வந்து போயுள்ளார். பியர்ஸ் பெரியாரின் காலத்தில் சிறுவகை நான் இக்கல்லூரியில் கல்வி கற்றபொழுது, அவரை முதன் முதலாகக் காணும் பாக்கியம் பெற்றேன். அந்த நேரத்தில் அவர் என்மீது காட்டிய பரிவு, நான் அவர்மீது கொண்ட பக்தியும், அவரது நிழலில் சங்கீதம் கற்கும் வாய்ப்பை எனக்குப் பெற்றுத் தந்தன. பாரத தேசிய கீதமான "ஜன, கண, மன" கீதம் முதன்முதலில் மகிந்த வித்தியாலய வருட விழா இதழில் வெளிவந்ததுடன், அதனைப் பாவேதற்கும் நான் பயின்றிருந்தேன். அதன்பிறகு குருதேவர் தனது சங்கீத, நடனக் கோஷ்டியுடன் திரு. வில்மட். ஏ. பெரேரா அவர்களின் அழைப்பிற்கிணங்க இலங்கை வந்து, நாடுமுழுவதிலும் தமது ஆடல் பாடல்களினால் மக்களைப் பரவசத்தி லாழ்த்திச் சென்றார். இந்திய சாந்திநிகேதனத்தைப் போன்று, ஈழத்திலும் ஒரு சாந்திநிகேதனம் தோன்றுவதாக என்ற பிரார்த்தனையுடன் ஹொரனை ஸ்ரீபாலி வித்தியாலயத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டிய பெருமையும் அவருக்கேயுண்டு.

சாந்திநிகேதனத்தின் முதலாவது இலங்கை மாணவனாகக் கல்வியை ஆரம்பித்த நான், குருதேவரின் ஆணைக்கிணங்க, ஸ்ரீஹேமந்தலால் ராயிடமும், ஒஸ்தாத் அயதலீகான் சகேப்பிடமும் வட இந்திய சங்கீதத்தையும், மணிபுரி நடனத்தை ஸ்ரீசிந்தகூர் அவர்களிடமும், ரவீந்திர சங்கீதத்தை ஸ்ரீசாந்தி தேவகோஷ் அவர்களிடமும் கற்றேன்.

தொழில் நோக்குடன் அல்லாது சிறந்த சங்கீத ஞானத்தைப் பெற விழைந்து நான் கற்றுக்கொண்டிருக்கையில் குருதேவர் பரமபதமடைந்தார். இலங்கையின் இசையைப் பொறுத்த மட்டில் குருதேவர் ஆற்றிய பணியை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற திட சங்கல்பம் என் உள்ளத்தில் எதிரொலிக்க, பன்னிரண்டு வருடங்களாகச் சங்கீதத்தை இடையறாது கற்றேன். அவரது நனவுகளுக்கும் திருநாமத்துக்கும் கௌரவமளிக்கும் வகையிலேயே இலங்கையின் சங்கீதத் துறையில் பணி புரிந்து வந்துள்ளோம். அவ்வாறு சாஸ்திரீய சங்கீத வழியிற் செல்லும் நாங்கள், சயேச்சையான தனித்திறமையைக் கொண்டு புதிய சங்கீத சிருஷ்டிகளைத் தோற்றுவிப்போமாக. ரவீந்திரர் நாமத்தையும் அவரது நனவுகளையும் சாஸ்திரீய சங்கீதம் எனும் அத்திவாரத்தில் நிலைநிறுத்துவோமாக.

கீதாஞ்சலியிலுள்ள பாடலின் மொழிபெயர்ப்பு

என்னுயிர்க் குயிரே ! ஏழையே னுடலம்
எங்கணும் நினைந்திருப் பரிசம்
மன்னிய துணர்ந்தே உடலினைத் தூய்தா
வைத்திருக் குஞ்செயல் மறவேன் ;
துன்னுமென் னுளத்தி லறிவொளி பெருக்குஞ்
சுடர்நிக ருண்மைநீ ; அதனால்
இன்னல்செய் பொய்யி னென்னமே புகாமல்
என்றுநான் முயன்றகற் றிடுவேன் !

கோயிலாய் நீயென் இதயமே கொண்ட
குறிப்பினை யுணர்ந்துளே னதனால்
தீயன யாவு மகற்றியே உளத்திற்
செவ்விதா மன்பல ரமைப்பேன் ;
மேயநின் னருளே வலிமையை யளிக்கும்
விதத்தினை யுணர்ந்தபான் மையினால்
நேயமாய்ச் செய்யுங் கருமங்க ளினைத்தும்
நின்னியல் புணர்த்திநின் றனவே.

(விபுலானந்த அடிகள்)

கவிஞரின் வாழ்க்கை வரலாறு

இரவீந்திரநாத் தாகூர்—தமிழாக்கம் : குல. சா.நாதன்

இரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்கள் “மொடேர்ஸ் ரிவியூ” எனும் ஆங்கிலத் திங்கள் வெளியீட்டில் (ஜூன் 1936) எழுதிய கட்டுரையின் தமிழாக்கம் :

பண்டை ஞான்று வாழ்ந்த எமது கவிஞர்களின் வாழ்க்கை விபரங்கள் எமக்கு விரிவாகக் கிடைப்பதில்லை. வாழ்க்கை வரலாறுகளில் அக்காலத்து வாழ்ந்த நம் மக்கள் அதிக கரிசனை கொண்டிருக்கவும் இல்லை. அக்காலத்திலே பெரியவர்களாதல், சிறியவர்களாதல் அதிக பிரபல்யமற்றவர்களாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். கடிதம் எழுதுதல், பத்திரிகைகளின் விமர்சனம், பொது விவாதங்கள், இலக்கிய விரிவுரைகள் போன்றவை அந்நாட்களில் வழக்கில் இருக்கவில்லை. எனவே, இலக்கிய புருஷர்களின் முயற்சிகள் சம்பந்தமான நினைவுகளைக் குறித்து வைப்பதற்கு இந்நாட்களில் உள்ள சௌகரியங்கள் அக்காலங்களில் அநேகமாக இருக்கவில்லை, என்றே சொல்லலாம்.

நதிகள் உற்பத்தியாகும் இடங்களைக் கண்டு பிடிக்கும் அவாவில் சிலர் மந்தியும் அறியா மரம்பயில் அடுக்கங்களையும் மலைகளையும் தாண்டிச் சென்றுள்ளனர். அவர்களைப் போன்றே உள்ளத்தத்தில் ஊற்றெடுக்கும் கவிதை ஊற்றுக்களைத் துருவி அறிவதில் எங்களுக்கும் ஆர்வம் ஏற்படுதல் இயற்கையே. இன்றைய கவிஞர்களின் கவிதைச் சனைகள் அத்தகைய அவாவைத் திருப்திப்படுத்தும் என எதிர் பார்க்கலாம். இன்றைய நிலைகளின்படி, நதிகள் உற்பத்தியாகும் தலத்தின் அண்டைக்கே புகையிரதப் பாதைகளை அமைத்துவிடுகிறார்கள். அப்படியிருக்க கீர்த்தி வாய்ந்த எந்தக் கவிஞனும் தனது கவிதை உத்வேகங்களைப் பொது மக்கள் அறியாது மறைத்து வைத்தல் சாத்தியமாகாது.

உழைக்கும் மனிதர்களே தங்கள் வாழ்க்கையை யும் உருவாக்கிக்கொள்கிறார்கள். கவிஞன் ஒருவன் சொற்சிறைகளுக்கு சந்தத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறான்; சதாரண, சொற்தொடர்களுக்கு அற்புத கருத்தை ஊட்டுகிறான்” சாமானிய உணர்ச்சிப் பற்றுக்களையே மகத்தானவையாகத் தீட்டி விடுகிறான். அவ்வாறே திட்சித்தம் படைத்த மனிதனும் தனது அறிவாற்றலினால் எத்துணை இன்மைகளுக்குள்ளும் தனது வாழ்க்கைக் கோபுரத்தை நிறுவி விடு

கிறான்; தன்னைச் சூழ்ந்து கிடக்கும் அற்பமான தையே அற்புதமானதாகக் கிடுகிறான். கவிஞரின் வாழ்வே அவன் காவியம்தான். ஆகவே அவரின் வாழ்க்கை வரலாறு அதிலேயே இருக்கிறது.

ஆனால் கவிஞரின் வாழ்க்கை வரலாற்றினால் நாம் அடையும் பயன் யாது? அதன்கண் எத்தகைய நிலையான பொருள் உண்டு? கவிஞரின் மகத்தான புழுமுடன் இணைத்து சாதாரண வாழ்க்கை விவரங்களையும் உயர்பீடத்தில் வைத்தல், அற்பன் ஒருவனை அரியாசனைத்து அமர்த்தி அவமானப்படுத்துவதைப் போன்றிருக்கும். மகான் ஒருவனுக்கு அவனது வாழ்வே சொந்தம்; சிறந்த கவிஞனுக்கு அவரின் கவிதைகளே சொந்தம். இதற்கு விதிவிலக்கானவர்கள் இருப்பதும் உண்மையே. அவர்கள் சொல்லிலும் செயலிலும் கவிஞர்களே. அத்தகையவர்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்களின் வாழ்வும், கவிதையும் ஒன்றே ஒன்று துலங்க வைக்கும். இதனால் அவ்விரண்டினும் ஆழ்ந்த நன்றை கருத்தும், தலைசிறந்த பயனும் நன்கு புலப்படும். தாந்தேயும் இத்தகைய ஒரு கவிஞரே. அவரின் கவிதை அவரது வாழ்வுடனேயே நீக்கமறப் பின்னிப் பிணைந்து கிடந்தது. எனவே, இவை இரண்டையுமே ஊன்றி நோக்குகையில் ஒவ்வொன்றின் சிறப்புமே உயர்கிறது.

வால்மீகியைப் பற்றி வழக்கில் இருக்கும் கதைகள் எவற்றையும் வரலாறு என்ற வகுப்பில் எவரும் வைத்ததில்லை. எனினும், கவிஞரின் வாழ்வை அக்கதைகள் உண்மையிலேயே எடுத்துக்காட்டுகின்றன என்பதே எனது கருத்து. அவரது வாழ்வில் உண்மையாக நடந்திருக்கக் கூடிய சம்பவங்களிலும் பார்க்க, வால்மீகியின் கவிதைகளிலிருந்து வாசகர்கள் திரட்டிய அவரது வாழ்வின் நிகழ்ச்சிகள் அவரது இயல்புக்குப் பெரிதும் ஒத்தவையாக இருப்பதைக் காணலாம்.

வால்மீகியின் இதயத்திலிருந்து கவிதை ஊற்றுப் பெருக்கெடுப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தது எது? அதுவே தாப உணர்ச்சி—இரக்கம். துன்பச்சீனயிலிருந்து பெருக்கெடுக்கும் கண்ணீர்த் துளிச் சிதறலே இராமாயணம் ஆகும். வேடனின் அம்பு ஒன்று இணைபிரியாச் சோடியாக இருந்த இரு நாரைகளில் ஒன்றை வீழ்த்தியது. சோடிமுந்த நாரையின் அழுதைக்குரலே அக்காப்பியத்தின்

அடிப்படைக் கருத்தாக ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. வேடனைப் போன்றே இராவணனும் அன்பினால் பிணைக்கப்பட்டிருந்த தம்பதிகளின் வாழ்க்கையினைச் சிதறடிக்கிறான். இதயத்தில் காய முற்ற பறவையின் மரணச் சிறகு அடிப்பையே இலங்கையில் நிகழ்ந்த பெரும் போரில் கேட்கிறோம். மரணத்தினால் ஏற்படும் பிரிவினும் பார்க்க இராவணன் ஏற்படுத்திய பிரிவு மிக மோசமானது. ஏனெனில், இராமபிரானும், சீதாபிராட்டியாரும் புறநோக்கிற்கு ஒருங்கு சேர்ந்துவிட்ட பின்னரும், முன்னைய பிளவு தொடர்ந்து இருந்தே வந்தது. அவர்கள் இன்பமாக வாழ்வதற்கான சூழ்நிலைகள் யாவும் ஒன்றுசூடி வந்தன. இராமனுக்கு அவனது தந்தையின் அன்பும், குடிகளின் பற்றும் பக்தியும், சோதரர்களின் பக்தியும் இருந்தன. இவற்றுக்கிடையே அன்புக்குரிய சீதையும் இராமரது துணைவியானாள். இராமபிரான் பட்டத்துக்குரியவர் என அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டார். ஜஸ்வரியங்கள் யாவையும் அவனுக்கு அளித்து, மிக்க சிறப்புடன் அவனுக்கு முடிசூட்டும் விழா ஒன்று மாத்திரமே நடக்க விருந்தது. அந்தத் தருணத்தில் விதி சதி செய்யத் தொடங்கியது. விதி எனும் வேடன் அம்பை விட்டான். இராவணன் சீதையை அகற்றிச் சென்றபோது இராமனின் இல்வாழ்வையே அம்பு ஒன்று தைத்தது. அதன் பின்னர் சோகத் துடிப்புகளே இராமருக்குத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தன. மணவாழ்வு எனும் இன்பக்கடலே அவனுக்குத் துன்பசாகரமாக மாறியது.

இராமாயணத்தில் இழையோடியிருக்கும் மூலக் கருத்துக்கு ஒரு சிறு உவமானமாகவே துயரக்குரல் எழுப்பும் நாரையின் கதை கூறப்பட்டுள்ளது. நான் சொல்ல விரும்புவதன் சுருக்கமே இதுதான்; வால்மீகி ("அனுஷ்ருப்") ஈரடி அகவலில் பொழிந்துகொண்டே சென்ற வார்த்தைகள், தாப உணர்ச்சியினால் உருகிய அவரது உள்ளத்தில் இருந்து கிளம்பிய உணர்ச்சி அலைகள் தாம் என்ற உண்மையை நம் மக்கள் அறிந்திருந்தனர். உன்னத காதல் வாழ்வுக்கு ஏற்பட்ட ஆற்ற முடியாத காயமே முனிவரின் உள்ளத்தைக் கிளர்த்தி, கவிதை ஊற்றறைபே சுரக்கச் செய்தது. காளி தாசீனப் பற்றியும் இத்தகைய கதைகள் உண்டு. அவன் ஒரு முழுமூடன். பண்பாட்டுள்ளம் படைத்த மனைவிக்கு அவன் ஏளனஞ் செய்தற் கிடனாகும் சீவனாகக் காட்சியளித்தான். திடீரெனத் தெய்வானுக்கிரகத்தால் அவனிடம் கவிதையுணர்ச்சி நிறைந்து நின்றது.

இக்கதைகளை நான் புலவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளிலிருந்து எடுக்கவில்லை அவர்களின் கவிதைகளில் இருந்தே அகழ்ந்தெடுத்தேன். வால்மீகியின் வரலாற்றில் இருந்து தேடிக்கண்டுகொள்ளப்படும் சம்பவங்கள் அவரது கவிதா விலாசத்துடன் நெருங்கிய அல்லது நிரந்தர சம்பந்தம் கொண்டிருக்க முடியா. ஆனால், வால்மீகியினது உள்ளீடான, ஆழ்ந்த இயல்பின் படைப்பு—அவரது பரிபூரண இயல்பின் சிருஷ்டிதான் இராமாயணம்.

இரவீந்திரநாத் தாகூரின் கீதாஞ்சலி
(தமிழாக்கம் உயர் திரு. சு. நடேசபிள்ளை)
ஓம்

இவ்வுலகத் திருந்தேயா நோகு நாளில்
இவ்வுரைதான் என்னிறுதி யுரையாக் கொள்வீர்
செவ்வியதோர் செய்பரிய காட்சி கண்டேன்
சீருற்றேன் செழுஞ்சோதிப் பரப்பின் மிக்க
பவ்வமதின் முளைத்தெழுந்த முளரி யின்றேன்
பருகிவிட்டேன் பாருருவா முலகக் கூத்தில்
திவ்வியமாந் தோற்றமுடை ஓருவற் கண்டேன்
தோற்றமலி யவனுருவைத் தொடட்டேனே.

தொட்டிட்டே னவனுருவைத் தொடவொண்ணுதைத்
தொட்டலுமே யென்னுடல முறுப்பெல் லாமே
மட்டிட்டே யமையாத மகிழ்ச்சி பொங்கி
மாண்புற்றே னிம்மட்டோ டினியிய வாழ்வை
விட்டிட்டே போவதற்கு விதிவந் தாலும்
விருப்புற்றே யானுரைப்ப திதுவே கேளீர்
கட்டிட்டே யான் கண்ட சோதிக் காட்சி
சொலற்கரிய ததற்கீடு சொலவொண்ணுதே.

எமது ஸ்ரீலங்கா சஞ்சிகை இம்மாதம் முதல் பதினான்காவது வருடத்தில் அடியெடுத்து வைக்கிறது. இது நான்வரை எமக்கு கட்டுரை களையும், படங்களையும் அனுப்பி வைத்தோருக்கும், எமது கட்டுரைகளைப்பிட்டுக் கருத்துத் தெரிவித்து எம்மை ஊக்குவித்தவர்களுக்கும், ஏனைய வாசகர்களுக்கும் எமது நன்றி. இச் சஞ்சிகையைப் பெற விரும்புவோர் அரசாங்க பிரசுர அதிபர் தபாற் பெட்டி 500, கொழும்பு 1 என்ற விலாசத்துக்குப் பணமனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். வருடச் சந்தா தபாற் செலவுப்பட ரூபா 3.00 தனிப் பிரதி சதம் 15.

(வினாக்கள்)

ச. சி. சி. சி.
13/62

அரசாங்கப் பகுதிகளின் 1959 ஆம் ஆண்டின் நிர்வாக
அறிக்கைகள் (தமிழ்)

	விலை ரூ. ச.	தபாற் செலவு ரூ. ச.
கமத்தொழில் அதிபதியின் அறிக்கை	0 90	0 20
பொருள் கொள்வனவு அதிகாரியின் அறிக்கை	0 20	0 10
கடற்றொழில் அதிபரது அறிக்கைச் சுருக்கம்	2 40	0 35
உணவு அதிகாரியின் அறிக்கை	1 10	0 35
அரசாங்க மின்சார முயற்சிகள் பகுதித் தலைமை அதிபதியின் அறிக்கை	2 85	0 35
உள்நாட்டு அரசிறைக் கொமிஷனரின் அறிக்கை	2 35	0 35
தொழிலதிபரின் அறிக்கை	6 40	0 55
காணிக் கொமிஷனரின் அறிக்கை	2 20	0 35
மோட்டார்ப் போக்குவரத்து அதிகாரியின் அறிக்கை	0 20	0 10
சமூகசேவை அதிபரின் அறிக்கை.. ..	3 10	0 35

கிடைக்குமிடம் :

அதிபர், அரசாங்க பிரசுர நிலையம்,

தபாற் பெட்டி 500,

கொழும்பு 1.